Τὸ φύλλον δραχ. 2 καὶ διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν 2 1/2 πέννες
Καὶ τὰ ἔκτακτα δωδεκασέλιδα φύλλα ἐπίσης δραχ. 2.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σάγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δραχμὰς 80. Ἑξάμηνος δραχ. 45. Τρίμηνος δραχ. 25.
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατιμ. 50.— Ἀμερικῆς δολλάρια 4. — Ἀγγλίας καὶ ὅλων ἐν γένει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἑξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἱουδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Καρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 35ος | *Ἐν Ἀθήναις, 22 Σεπτεμβρίου 1928* | *Ἔτος 50όν.—Ἀριθ. 43*

ΣΤΗ ΣΚΙΑ ΤΟΥ ΠΥΡΓΟΥ

Μυθιστόρημα ὑπὸ Vrignault καὶ Valdor

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Τὴν ἡμέρ᾽ αὐτή, ἡ ὁμίχλη ἐρχόταν ἀπὸ τὴ θάλασσα καὶ γινόταν ὥρα τὴν ὥρα πιὸ πυκνή. Ὡστόσο ἡ κυκλοφορία δὲν εἶχε σταματήσει καὶ πίσω ἀπὸ τὸ θάμπο μισόφωτο ἀκουγόταν βουερὴ κι᾽ ἀκαθόριστη ἡ κίνηση τοῦ δρόμου.

Χωρὶς νὰ λογαριάσει τὴν κακοκαιρία, ἡ Τζέννη ξεκίνησε νὰ πάει στῆς μὶς Μίλδρεδ, καθὼς τῆς εἶχε παραγγείλει μὲ τὸν Τζόε.

Περιττὸ νὰ περιγράψουμε τὴ χαρά της, ὅταν εἶδε τὴ Βιολέττα καὶ τὴν ἔσφιξε στὴν ἀγκαλιά της. Ἀνέβηκαν ὕστερα κι᾽ οἱ τρεῖς στὸ δωμάτιο τῆς μὶς Μίλδρεδ γιὰ νὰ μιλήσουν ἐλεύθερα.

Ἡ Τζέννη πάγωσε, ὅταν τῆς διηγήθηκαν ὅσα εἶχαν γίνει στὸ Δοῦβρο, καθὼς καὶ τὴν κατοπινὴ ἐπίσκεψη τοῦ Τζέκιν στὸ σπίτι τῆς κεντήστρας.

— Τὸλεγα ἐγὼ ὅτι τὸ ταξίδι αὐτὸ θἄβγαινε σὲ κακό! εἶπε. Ἕνας ἄρχοντας σὰν τὸ λόρδο Στάρλυ δὲν κάθεται νὰ χασομερᾶ μ᾽ ἕνα κοριτσάκι. Κάποιο ἐπικίνδυνο μυστικὸ εἶναι κρυμμένο στὴ ζωὴ αὐτῆς τῆς κοπέλλας καὶ πρέπει νὰ κοιτάξουμε τώρα πῶς θὰ τὴν γλυτώσουμε. Ἂν ὁ λόρδος Στάρλυ εἶναι ἐχθρός της, μπορεῖ νὰ τὴν πάρει κι᾽ ἀπὸ μέσ᾽ ἀπὸ τὸν Πύργο!

— Μπορεῖ νὰ τὴν πάρει, ἂν τὸ μάθει πὼς εἶναι μέσα στὸν Πύργο. Ἀλλὰ ἐμεῖς θὰ λάβουμε τὰ μέτρα μας νὰ μὴν τὸ μάθει.

— Καὶ πῶς; Ἕνα βῆμα νὰ κάνουμε ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα, θὰ μᾶς ἰδοῦν, ἀφοῦ εἶναι κατάσκοποι τριγύρω στὸ σπίτι.

— Ὡστόσο πρέπει νὰ κάνουμε μιὰ δοκιμή. Σήμερα εἶναι κατάλληλη εὐκαιρία, μ᾽ αὐτὴ τὴν ὁμίχλη, ποὺ δὲ βλέπεις δυὸ βήματα μπροστά σου. Ἂν χάσουμε τὸ δρόμο, τὸν ξαναβρίσκουμε. Ἀρκεῖ νὰ ξεφύγουμε ἀπ᾽ τὰ μάτια αὐτῶν τῶν κατασκόπων.

Ἡ Νταίζη παρακολουθοῦσε τὴ συζήτηση αὐτὴ πολὺ ζωηρά. Δὲν ἦταν καθόλου φοβιτσιάρα ἡ φίλη μας. Ὅσο βρισκόταν στὸ Δοῦβρο, ἦταν τρομαγμένη μπροστὰ σ᾽ ἕναν κίνδυνο ἀόριστο καὶ ἄγνωστο. Τώρα ὅμως ποὺ ἔβλεπε πὼς τὴν ἀπειλοῦσαν ξάστερα, ξυπνοῦσε μέσα της ὅλο τὸ εὐγενικὸ θάρρος της κι᾽ ἐννοοῦσε νὰ ἀντιμετωπίσει γενναῖα τὸν κίνδυνο.

«Δισ.ασαν μιὰ στιγμὴ νὰ προχωρήσουν σ᾽ αὐτὸ τὸ θαμπὸ μισόφωτο . . .» (Σελ. 341, στ. γ'.)

— Ναί, μητέρα! εἶπε. Δὲ θὰ μπορέσουν νὰ μᾶς πάρουν ἀπὸ πίσω! Ἐγὼ ξέρω καλὰ τὸ δρόμο κι᾽ ἂν τὸν χάσουμε, μπορῶ νὰ τὸν ξαναβρῶ. Μὴ θαρρεῖς πὼς εἶμαι τώρα πιὰ μωρὸ παιδάκι. Κοίταξε, σ᾽ ἔφτασα στὸ μπόϊ!

— Ἀλήθεια! εἶπε ἡ μὶς Μίλδρεδ συλλογισμένη. Αὐτὸ θὰ μποροῦσε νὰ μᾶς χρησιμεύσει. Ἂν ἀλλάξετε φορέματα, μέσα στὴν ὁμίχλη δὲ θὰ μποροῦν νὰ σᾶς γνωρίσουν κι᾽ ἔτσι ἡ Βιολέττα θἄχει περισσότερες ἐλπίδες νὰ ξεφύγει τὸν ἐχθρό.

— Καὶ νὰ κινδυνεύσει γιὰ μένα ἡ μητέρα μου; φώναξε ἡ Νταίζη. Αὐτὸ δὲ θὰ τὸ δεχθῶ ποτέ!

— Δὲ θὰ κινδυνεύσει, μικρή μου. Ἅμα τὴ γνωρίσουν, θὰ τὴν ἀφίσουν. Μήπως κυνηγοῦν αὐτή;

— Εἶναι καλὴ ἰδέα, εἶπε κι᾽ ἡ Τζέννη, ποὺ εἶχε τώρα ξαναβρεῖ τὴν ψυχραιμία της. Ὁ Τζόε θὰ μᾶς περιμένει ἔξω ἀπ᾽ τὴν ταβέρνα τοῦ «Διονύσου». Ἀπὸ κεῖ, θὰ μᾶς πάει στὸν Πύργο. Σὺ ὅμως, κόρη μου, ἂν ἰδεῖς ὅτι μᾶς πέρνουν ἀπὸ πίσω, πρόσεξε ν᾽ ἀπομακρυνθεῖς ἀπὸ κοντά μου. Τότε θὰ κυνηγήσουν ἐμένα, κι᾽ ἐσὺ ἔτσι θὰ ξεφύγεις, μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Θεοῦ.

— Ἔλα τώρα, ἄφισε τὶς συγκινήσεις! εἶπε ἡ μὶς Μίλδρεδ, βλέποντας τὰ μάτια τῆς Τζέννης νὰ δακρύζουν. Χρειάζεται θάρρος γιὰ νὰ νικήσουμε. Ἐμπρός, γρήγορα, ἀλλάξτε τὰ φορέματά σας. Ἐγὼ πάω νὰ διώξω τὶς ἐργάτριές μου, γιὰ νὰ γυρίσουν γοῦρις στὰ σπίτια τους. Θὰ κατεβῆτε ὕστερα μαζὶ καὶ θὰ πάρει ἡ καθεμιὰ ἄλλο δρόμο. Ὡρισμένως οἱ κύριοι αὐτοὶ θὰ μπερδευτοῦν καὶ θὰ τὴν πάθουν. Ἐμπρός, ἐλᾶτε κάτω.

Κατέβηκαν στὸ ἐργαστήριο. Ἦταν ἀπόγευμα, ἡ ὥρα τρεῖς.

— Παιδιά μου, πρέπει νὰ φεύγετε, εἶπε ἡ μὶς Μίλδρεδ στὶς μαθήτριές της. Οἱ γονεῖς σας θ᾽ ἀνησυχοῦν μ᾽ αὐτὸν τὸν καιρὸ καὶ δὲν πρέπει ν᾽ ἀργήσετε. Θἀρθῶ κι᾽ ἐγὼ μαζί σας παρακάτω.

Ἦταν πολὺ ἔξυπνη ἡ ἰδέα τῆς μὶς Μίλδρεδ. Οἱ κακοὶ ἄνθρωποι δὲ θὰ τολμοῦσαν νὰ ἐπιτεθοῦν, ὅταν ἔβλεπαν τόσα πρόσωπα μαζί.

Τώρα πιὰ ἦταν σκοτεινά, σὰ νὰ εἶχε νυχτώσει. Κι᾽ ὅταν κατέβηκαν στὸ δρόμο, δίστασαν γιὰ μιὰ στιγμή, ἂν ἔπρεπε νὰ προχωρήσουν σ᾽ αὐτὸ τὸ θαμπὸ

μισόφωτο. Μάζεψαν ὅμως τὸ θάρρος τους καὶ προχώρησαν.

Τότε ἀκούστηκε ἕνα ξαφνικὸ σφύριγμα. Ἦταν τὸ σύνθημα, ποὺ εἰδοποιοῦσε τὸν Τζέκιν.

Τότε ἐκεῖνος μάζεψε τοὺς ἀνθρώπους του καὶ πῆρε ἀπὸ πίσω τὶς γυναῖκες μὲ ὅλο τὸ μικρό του στράτευμα.

Μπροστὰ πήγαινε ἡ μὶς Μίλδρεδ μὲ τὴ Τζέννη καὶ τὴ Νταίζη, κι' ἀπὸ πίσω ἐρχόνταν οἱ ἐργάτριες ποὺ ἔκαναν γοῦστο καὶ γελοῦσαν μὲ τὴν καρδιά τους κάθε φορὰ ποὺ ἔπεφταν ἀπάνω σὲ κανέναν διαβάτη, ἀόρατο μέσα στὴν πυκνὴ ὁμίχλη.

— Ἀκοῦστε νὰ σᾶς πῶ, εἶπε ἡ μὶς Μίλδρεδ. Προχωρεῖστε σεῖς οἱ δυὸ μπροστὰ κι' ἐγὼ μὲ τὶς μαθήτριες θὰ μείνω πίσω. Θὰ προσπαθήσουμε νὰ τοὺς ἐμποδίσουμε νὰ σᾶς ζυγώσουν. Στιγὰ-στιγὰ ταχύνετε τὸ βῆμα σας, κι' ὅταν φτάσετε στὴ στροφὴ τοῦ δρόμου, βάλτε το στὰ πόδια γιὰ νὰ μὴ μποροῦν νὰ σᾶς βροῦνε πιά. Στὸ καλὸ κι' ὁ Θεὸς μαζύ σας!

Τί ἁπλοϊκὸ αὐτὸ τὸ σχέδιο! Ὁ Τζέκιν, πολύπειρος καὶ παμπόνηρος, τὰ εἶχε μυριστεῖ ὅλ' αὐτὰ ἀπὸ πρίν. Κι' ὅταν εἶδε τὴ μικρὴ αὐτὴ ἀλλαγὴ ἀνάμεσα ἀπὸ τὴν ὁμίχλη, σφύριξε μιὰ φορὰ κι' οἱ ἄνθρωποί του ὥρμησαν ἐμπρός, σπρώχνοντας τὴ μὶς Μίλδρεδ καὶ τὶς μαθήτριές της. Ὁ μικρὸς καπνοδοχοκαθαριστὴς τὶς κοίταξε στὰ πρόσωπα μὲ τὸ φανάρι ποὺ κρατοῦσε καὶ φώναξε;

— Δὲν εἶν' ἐδῶ! Ἐμπρός!

— Τρέξτε, παιδιά μου, τρέξτε! φώναξε κι' ἡ μὶς Μίλδρεδ στὰ κορίτσια.

Κι' ἡ καϊμένη ἄρχισε νὰ τρέχει μὲ ἀπελπισία, ἐνῷ τὰ κορίτσια στάθηκαν τρομαγμένα, χωρὶς νὰ καταλαβαίνουν τί εἶχε συμβεῖ.

Οἱ διαβάτες, ποὺ ἄκουσαν τὶς φωνές, σταμάτησαν. Ἕνας ἀπ' αὐτοὺς σήκωσε τὸ φανάρι του κι' εἶδε τὰ τρομαγμένα πρόσωπα τῶν κοριτσιῶν.

— Τί τρέχει; ρώτησε. Ποιὸς φώναξε ἐδῶ;

— Δὲν ξέρουμε! ἀποκρίθηκ' ἕνα κορίτσι. Κάτι ἄνθρωποι μᾶς ἔσπρωξαν κι' ἔτρεξαν ἐμπρός, μαζὶ μὲ τὴ μὶς Μίλδρεδ. Φαίνεται πὼς κάποιοι μᾶς κυνηγοῦν.

— Ἀπὸ ποῦ πῆγαν;

— Ἀπὸ δῶ! εἶπε ἡ μικρή. Φαίνεται ἀκόμη τὸ φανάρι τους.

— Καλά! Τώρα θὰ λογαριαστοῦμε! Ἕνας διαβάτης ὥρμησε ἐμπρὸς μὲ τὸ φανάρι του, κι' ἄλλοι ἀκολούθησαν ἀπὸ περιέργεια.

Ἡ Νταίζη μὲ τὴ Τζέννη εἶχαν ταχύνει τὸ βῆμα τους. Μόλις ὅμως ἄκουσαν τὸ σφύριγμα καὶ τὶς φωνὲς τοῦ Τζέκιν, κατάλαβαν ὅτι τὸ τέχνασμα δὲν εἶχε ἐπιτύχει κι' ὅτι μόνο μὲ τὴν τρεχάλα θὰ μποροῦσαν νὰ σωθοῦν. Τὄβαλαν λοιπὸν στὰ πόδια κι' ἔτρεχαν ὅλο καὶ γρηγορώτερα, ἀκούγοντας μὲ τρόμο τὰ βήματα ποὺ ἀντηχοῦσαν ἀπὸ πίσω τους. Ἔτρεξαν ἔτσι κάμποση ὥρα σὰν τρελλὲς μέσα στὸ σκοτάδι, χωρὶς νὰ ξέρουν ποῦ πήγαιναν. Τέλος σταμάτησαν γιὰ νὰ πάρουν ἀναπνοή.

— Μὴ σταματᾶς ἐσύ, εἶπε ἡ Τζέννη. Πήγαινε γρήγορα ἀπὸ κεῖ. Μᾶς ἀκολουθοῦν ἀπὸ κοντά!

Κι' ἀληθινά, ἐκεῖ κοντὰ ἦταν τὸ φανάρι τοῦ μικροῦ, σὰν ἀμυδρὴ λάμψη μὲς στὴν ὁμίχλη.

Ἡ Νταίζη ἔτρεξε τώρα σ' ἕναν πλάγιο δρόμο, ἐνῶ ἡ Τζέννη ἐξακολούθησε τὸ δρόμο της, λιγοστεύοντας σιγὰ-σιγὰ τὸ τρέξιμό της, μὲ τὸ σκοπὸ νὰ ξεγελάσει τοὺς ἐχθροὺς γιὰ νὰ κυνηγήσουν αὐτὴ καὶ ν' ἀφίσουν τὴ Νταίζη.

Μὰ δὲν πέρασε οὔτ' ἕνα λεπτὸ κι' ὁ Τζέκιν τὴν ἔφτασε, τὴν ἅρπαξε, τῆς ἔβγαλε τὴν κουκούλα της κι' εὐθὺς ξεστόμισε μιὰ φριχτὴ βλαστήμια, γιατὶ εἶδε πὼς εἶχε γελαστεῖ.

— Ἡ ἄλλη μᾶς τὄσκασε! εἶπε σπρώχνοντας βάναυσα τὴν δυστυχισμένη γυναίκα. Φαίνεται, θὰ πῆγε ἀπ' αὐτὸ τὸ δρόμο, δεξιά. Ἐγὼ πάω ἀπὸ κεῖ. Σεῖς προχωρεῖτε ἀπὸ δῶ καὶ κρατεῖτε κι' αὐτὴ τὴ γυναῖκα, γιατὶ θὰ μᾶς χρειαστεῖ. Μικρέ, μαζί μου!

Κι' ἅρπαξε τὸ μορτάκο ἀπὸ τὸ μπράτσο καὶ τὸν ἔσυρε μαζί του.

Ἐκεῖνος δὲν καταλάβαινε πιὰ τίποτα ἀπ' αὐτὴ τὴν ἱστορία. Ὁ Τζέκιν πέρασε μπροστὰ ἀπὸ τὴ μὶς Μίλδρεδ καὶ τὴν ἄφισε ἀνενόχλητη. Κι' αὐτὸς νόμιζε πὼς τώρα θὰ τὴν ἔπιαναν καὶ θἄκανε μεγάλο γούστο.

— Μὰ λάθος κάνετε! φώναξε ὁ μικρός. Ἡ μὶς Μίλδρεδ δὲν πῆγε ἀπὸ κεῖ, ἔχει μείνει πίσω. Τὴν εἶδα μὲ τὰ μάτια μου!

— Τρέχα καὶ κλεῖσε τὸ στόμα σου! εἶπε ἄγρια ὁ Τζέκιν.

Ὁ μορτάκος εἶχε μεγάλη ὄρεξη νὰ σταθεῖ νὰ πάρει ἀναπνοή. Καταλάβαινε τώρα ὅτι ἡ φάρσα αὐτὴ δὲν εἶχε καμμιὰ νοστιμάδα, οὔτε καὶ τοῦ ἄρεσε νὰ τοῦ μιλοῦν μ' αὐτὸ τὸν τρόπο. Ἀλλὰ πῶς νὰ ξεφύγει τώρα, ποὺ ὁ Τζέκιν τὸν κρατοῦσε ἔτσι σφιχτά;

Μὲ τὴν τρεχάλα, γρήγορα κέρδισαν τὸν καιρὸ ποὺ εἶχαν χάσει νὰ κυνηγοῦν τὴ Τζέννη. Ὁ πλάγιος δρομάκος ἦταν περισσότερο φωτισμένος καὶ δυὸ φορὲς εἶδαν μιὰ λεπτὴ σκιὰ νὰ περνᾶ μπροστὰ στὰ φῶτα τῶν μαγαζιῶν.

— Νά την ἐπιτέλους! μουρμούρισε ὁ Τζέκιν.

Ἅπλωσε τὸ βῆμα, τὴν ἔφτασε κι' ἀκούμπησε τὸ χέρι του στὸν ὦμο της.

Τὸ κορίτσι, ἐξαντλημένο καθὼς ἦταν ἀπὸ τὸ τρέξιμο, ἔπεσε στὰ γόνατα δίχως νἄχει τὴ δύναμη οὔτε νὰ μιλήσει.

(Ἀκολουθεῖ) ΜΙΧ. Δ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΧΙΛΙΑ ΜΥΡΙΑ

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ ΚΙ' Ο ΜΑΘΗΤΗΣ ΤΟΥ

Τὸν παλιὸ καιρό, ἕνας γιατρὸς εἶχε κι' ἕνα νέο μαθητή, ποὺ τὸν ἔπαιρνε πάντα στὶς βίζιτές του γιὰ νὰ τὸν ἐξασκῆ. Μιὰ μέρα, ἀφοῦ ἐξέτασε μπροστὰ στὸ μαθητή του κάποιον ἄρρωστο, ἀποφάνθηκε:

— Ἀρρώστησες γιατὶ ἔφαγες ἀστακό.

— Πραγματικῶς, ὁμολόγησε ὁ ἄρρωστος· ἔφαγα χτές, καὶ πολύ.

Ὁ μαθητὴς ἀπόρησε μ' αὐτὴ τὴ διάγνωση καὶ ρώτησε ὕστερα τὸ δάσκαλό του πῶς, ἀπὸ ποιὰ εἰδικὰ συμπτώματα, κατάλαβε τί εἶχε φάει ὁ ἄρρωστος.

— Μὴν εἶσαι κουτός, τοῦ εἶπε ὁ γιατρός· πρωτύτερα, ἀνεβαίνοντας στὸ σπίτι, εἶδα στὴν αὐλὴ ἕνα καύκαλο ἀστακοῦ. Ἔτσι πρέπει νὰ κάνῃς καὶ σύ.

Τὴν ἄλλη μέρα, πῆγαν νὰ ἰδοῦν ἕναν ἄλλο ἄρρωστο. Ὁ γιατρὸς ἄφησε τὸ μαθητή του νὰ τὸν ἐξετάσῃ. Κι' αὐτός, ἀφοῦ τὸν ἐξέτασε λίγο, τοῦ εἶπε μὲ πεποίθηση:

— Ἀρρώστησες, γιατὶ ἔφαγες γάϊδαρο!

— Ἐγώ;! διαμαρτυρήθηκε ὁ ἄρρωστος. Θεὸς φυλάξοι!

Φαντασθῆτε τί ἔγινε...

Τὰ μπάλωσαν ὁπωσδήποτε, τὸ γύρισαν στὰ στἄστεῖο. Μὰ ὕστερα ὁ γιατρὸς ἔδειξε στὸ μαθητή του ὅλη του τὴ φούρκα.

— Ρεζίλι μ' ἔκανες, τοῦ εἶπε. Πῶς σοῦ ἦρθε νὰ πῇς πὼς ὁ ἄνθρωπος ἔφαγε γάϊδαρο;

— Μὰ πρωτύτερα, ἀποκρίθηκε ὁ ἔξυπνος μαθητής, ἀνεβαίνοντας στὸ σπίτι, εἶδα στὴν αὐλὴ ἕνα σαμάρι!

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

ΣΕΛΜΑΣ ΛΑΓΚΕΡΛΕΦ (Βραβεῖον Νομπὲλ)

ΤΟ ΘΑΥΜΑΣΤΟ ΤΑΞΙΔΙ

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Κι' ἐπρόσθεσε:

— Ἦταν κάπως ἀλλοιώτικο ἀπ' τὸ νὰ κατοικεῖ κανεὶς σὲ βάλτους καὶ σὲ ἕλη ὅπως κάνουμε τώρα.

Ὁ χῆνος στάθηκε στὸ κατώφλι καὶ κοίταξε μέσα στὸ σταῦλο.

— Ψυχὴ δὲν βρίσκεται ἐδῶ μέσα, εἶπε. Ἔλα, Ἀβροπούπουλη, μὴ φοβᾶσαι καὶ δὲν εἶναι κανένας κίνδυνος.

Καὶ ἔτσι μπῆκαν μέσ' στὸ σταῦλο ὁ Φίλιππας, ἡ Ἀβροπούπουλη καὶ τὰ ἕξη μικρὰ χηνάκια, γιὰ νὰ ἰδοῦν καὶ νὰ θαυμάσουν σὲ τί πλοῦτο καὶ ἀφθονία ζοῦσε ὁ ἄσπρος χῆνος προτοῦ νἀποφασίσῃ νὰ πάῃ μὲ τὶς ἀγριόχηνες.

— Νά, κοίταξε, ἐδῶ ἦταν ἡ θέση μου κι' ἐκεῖ ἦταν ἡ γαβάθα μου ποὺ ἦταν πάντοτε γεμάτη μὲ κριθάρι, ἔλεγε ὁ χῆνος. Γιὰ φαντάσου! Ἔχει ἀκόμα κριθάρι μέσα!

Καὶ λέγοντας αὐτά, ὁ χῆνος πήδησε πάνω στὴ γαβάθα κι' ἄρχισε νὰ τρώει.

Ἡ Ἀβροπούπουλη ὅμως ἦταν ἀνήσυχη.

— Ἔλα νὰ φύγουμε, ἔλεγε.

— Δυὸ τρία σπυράκια ἀκόμη, εἶπε ὁ χῆνος.

Τὴν ἴδια ὅμως στιγμὴ ἔβαλε μιὰ δυνατὴ φωνὴ κι' ὥρμησε πρὸς τὴν ἔξοδο.

Ἦταν πολὺ ἀργά: Ἡ πόρτα ἔκλεισε καὶ ἡ γυναίκα τοῦ Χόλγκερ Νίλσον βρίσκονταν ἀπέξω κι' ἔβαλε τὸν σύρτη. Ἦταν κλεισμένοι μέσα!

Ὁ Χόλγκερ Νίλσον εἶχε βγάλει ἕνα κοφτερὸ κομμάτι σίδερο ἀπ' τὴν πατοῦνα τοῦ ἀλόγου καὶ χάϊδευε τὸ ζῶο καταχαρούμενος, ὅταν μπῆκε ἡ γυναῖκα του μὲ βία μέσα στὸ σταῦλο.

— Τρέχα γρήγορα! φώναξε. Ἔλα νὰ δῇς τί ἔπιασα.

— Ὄχι, γιὰ στάσου ἐδῶ, γυναῖκα, μιὰ στιγμὴ καὶ ἰδές! εἶπε ὁ Χόλγκερ Νίλσον. Βρῆκα τί εἶχε τὸ ἄλογο καὶ ἦταν ἄρρωστο.

— Πιστεύω ὅτι ἡ τύχη ἄλλαξε γιὰ μᾶς καὶ πάλι, φώναξε ἡ γυναίκα. Φαντάσου ὅτι ὁ μεγάλος ἄσπρος χῆνος ποὺ εἶχε χαθεῖ τὴν ἄνοιξη, φαίνεται πὼς θὰ εἶχε φύγει μὲ τὶς ἀγριόχηνες. Γιατὶ τώρα γύρισε πίσω καὶ ἔχει ἑπτὰ ἀγριόχηνες μαζί του. Εἶχαν μπεῖ μέσα στὸ σταῦλο κι' ἐγὼ τὶς κλείδωσα ὅλες μέσα.

— Αὐτὸ εἶναι ἀξιοθαύμαστο! εἶπε ὁ Χόλγκερ Νίλσον. Καὶ ξέρεις ποιὸ εἶναι τὸ καλύτερο ἀπ' ὅλα; Πὼς δὲν θὰ εἴμαστε πιὰ ἀναγκασμένοι νὰ πιστεύουμε ὅτι ὁ γιός μας ἔκλεψε τὴ χήνα κι' ἔφυγε κρυφὰ ἀπ' τὸ σπίτι του.

— Ναί, ἔχεις δίκιο. Μοῦ φαίνεται ὅμως πὼς ἀπόψε κιόλας πρέπει νὰ σφάξουμε τὶς χῆνες. Σὲ δυὸ-τρεῖς μέρες εἶναι τοῦ Ἁγίου Φιλίππου, κι' ἂν θέλουμε νὰ πᾶμε τὶς χῆνες στὴν πολιτεία γιὰ νὰ τὶς πουλήσουμε, πρέπει νὰ βιαστοῦμε.

— Μοῦ φαίνεται πολὺ ἄδικο νὰ σφάξουμε τὸν χῆνο μιὰ καὶ μᾶς ἦρθε πίσω μὲ τόσο μεγάλη συντροφιά.

— Ἂν ἦτανε καλύτεροι καιροί, βέβαια καὶ θὰ τὸν ἀφήναμε στὴ ζωή· μιὰ κι' ὅμως πρέπει νὰ φύγουμε ἀπ' τὸ κτῆμα, πῶς θέλεις νὰ κρατήσουμε τὶς χῆνες;

— Ναί, ἀλήθεια.

— Ἔλα λοιπὸν καὶ βοήθησέ με νὰ τὶς βάλουμε στὸ σπίτι, εἶπε ἡ γυναίκα του.

Βγῆκαν κι' οἱ δυὸ μαζὶ ἀπὸ τὸν σταῦλο, καὶ τὴν ἄλλη στιγμὴ ὁ Νίλς εἶδε τὸν πατέρα του νὰ περνᾶ τὴν αὐλὴ μαζὶ μὲ τὴν μητέρα, καὶ κρατώντας στὸ ἕνα χέρι του τὸν Φίλιππα καὶ στὸ ἄλλο τὴν Ἀβροπούπουλη.

Ὁ χῆνος φώναξε; «Νίλς, Νίλς, βοήθεια!» ὅπως ἔκανε πάντοτε ὅποτε βρισκόταν σὲ κίνδυνο, παρ' ὅλο ποὺ βέβαια δὲν μποροῦσε νὰ γνωρίζῃ ὅτι ὁ Νίλς βρισκόταν ἐκεῖ κοντά.

Ὁ Νίλς Χόλγκερσον ἄκουγε καθαρὰ τὶς φωνές του, ἀλλὰ μ' ὅλα ταῦτα ἔμενε καθηλωμένος μπρὸς στὸ σταῦλο, ὄχι γιὰ κανέναν ἄλλο λόγο, ἀλλὰ γιατὶ συλλογιζόταν ὅτι ἂν ἔτρεχε νὰ σώσῃ τὶς χῆνες, θὰ δειχνόταν ἀναγκαστικὰ στοὺς γονεῖς του καὶ μιὰ τέτοια ἀπόφαση τοῦ φαινόταν δύσκολη νὰ τὴν πάρῃ.

— Ἔτσι κι' ἀλλοιῶς, σκεπτόταν, ἔχουν τόσες στενοχώριες. Γιατὶ νὰ τοὺς προξενήσω ἐγὼ κι' αὐτὴν τὴν λύπη ἀκόμη;

Σὰν εἶδε ὅμως τὴν πόρτα νὰ κλείνῃ πίσω ἀπὸ τὸν χῆνο, ὁ Νίλς ζωντάνεψε. Γοργὸς σὰν ἀστραπὴ πέρασε τὴν αὐλή, πήδησε στὸ ξύλινο κατώφλι τῆς πόρτας τοῦ σπιτιοῦ καὶ προχώρησε στὸ διάδρομο. Ἀπὸ παλιὰ συνήθεια, ἔβγαλε τὰ τσόκαρά του καὶ πλησίασε τὴν πόρτα τῆς μεγάλης κάμαρας. Κι' ὅμως ἀκόμη ἔνοιωθε τὴν μεγαλύτερη ἀπροθυμία μὲ τὴν ἰδέα ὅτι θὰ τὸν ἔβλεπαν οἱ γονεῖς του στὴν κατάσταση αὐτὴ καὶ δὲν εἶχε τὸ θάρρος νὰ σηκώσῃ τὸ χέρι του καὶ νὰ χτυπήσῃ τὴν πόρτα.

Μὰ πρόκειται γιὰ τὴ ζωὴ τοῦ Φίλιππα! σκέφθηκε. Ἀπὸ τότε ποὺ ἔχεις νὰ ξαναβρεθῇς δῶ-πέρα, αὐτὸς ἦταν πάντα ὁ καλύτερός σου φίλος.

Μέσα σ' ἕνα δευτερόλεπτο, ξανάζησε ὁ Νίλς μὲ τὴν ἐνθύμησή του ὅλα ὅσα εἶχε περάσει μαζὶ μὲ τὸν χῆνο στὶς παγωμένες λίμνες καὶ στὶς τρικυμισμένες θάλασσες κι' ἀνάμεσα στ' ἄγρια θεριά. Ἡ καρδιά του ξεχείλισε ἀπὸ ἀγάπη καὶ εὐγνωμοσύνη. Κατανίκησε τὴ δειλία του καὶ κτύπησε τὴν πόρτα.

— Ποιὸς εἶναι; ρώτησε ἡ μητέρα ἀνοίγοντάς την.

— Μητέρα, δὲν κάνει νὰ πειράξετε τὶς χῆνες! φώναξε ὁ Νίλς.

Καὶ τὴν ἴδια στιγμὴ ἄκουσε τὸν Φίλιππα καὶ τὴν Ἀβροπούπουλη νὰ βγάζουν μιὰ κραυγὴ χαρᾶς. Ἦταν δεμένοι, ἀκουμπισμένοι πάνω σ' ἕναν πάγκο, κι' ἀπ' τὴν φωνή τους καταλάβαινε κανεὶς ὅτι ἦταν ἀκόμα ζωντανοί. Μαζὶ μ' αὐτοὺς ὅμως ἔβγαλε μιὰ μεγάλη κραυγὴ χαρᾶς κι' ἡ μητέρα.

— Θεέ μου! πόσο μεγάλωσες κι' ὁμόρφηνες! ἐφώναξε.

Ὁ Νίλς δὲν εἶχε μπεῖ μέσα στὴν κάμαρα ἀλλὰ στεκόταν στὸ κατώφλι, σὰν κάποιος ποὺ δὲν εἶναι βέβαιος γιὰ τὴν ὑποδοχὴ ποὺ θὰ τοῦ κάνουν.

— Δόξα Σοὶ ὁ Θεός, ποὺ σ' ἔχω πάλι ἐδῶ! φώναξε ἡ μητέρα. Ἔλα μέσα! Ἔλα μέσα!

— Ναί, δόξα Σοὶ ὁ Θεός! εἶπε κι' ὁ πατέρας.

Περισσότερα δὲν μποροῦσε νὰ πῇ.

Ἀλλ' ὁ Νίλς στεκόταν ἀκόμη διστακτικὸς μπρὸς στὸ κατώφλι. Πῶς ἦταν δυνατὸν νὰ χαίρονται οἱ γονεῖς του γιὰ τὸν γυρισμό του βλέποντάς τον σ' αὐτὴν τὴν κατάσταση; Τότε ὅμως προχώρησε ἡ μητέρα, τὸν ἔκλεισε στὴν ἀγκαλιά της καὶ τὸν ἔφερε μέσα στὴν κάμαρα. Καὶ τέλος κατάλαβε ὁ Νίλς τί εἶχε γίνει.

— Πατέρα! Μητέρα! φώναξε. Εἶμαι πάλι ἄνθρωπος!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΝ

Ὁ ἀποχωρισμὸς ἀπὸ τὶς ἀγριόχηνες

Τετάρτη, 9 Νοεμβρίου

Τὸ ἄλλο πρωῒ ὁ Νίλς Χόλγκερσον εἶχε ξυπνήσει ἀπὸ τὰ χαράματα καὶ προχωροῦσε πρὸς τὴν παραλία. Προτοῦ νὰ φέξῃ ἐντελῶς, εἶχε φθάσει στὴ θάλασσα. Ἦταν καταμόναχος. Προτοῦ νὰ φύγῃ, εἶχε πάει στὸν Φίλιππα καὶ προσπάθησε νὰ τὸν ξυπνήσῃ. Ὁ ἄσπρος χῆνος ὅμως δὲν εἶχε οὔτε κουνηθεῖ κἂν ἀπ' τὴ θέση του. Χωρὶς νὰ πῇ μιὰ λέξη, ἔχωσε πάλι τὸ κεφάλι κάτω ἀπ' τὴν φτερούγα του καὶ ξαναποιμήθηκε.

Ἡ ἡμέρα φαινόταν πὼς θὰ ἦταν ἔξοχη, σχεδὸν τόσο ὡραία ὅσο κι' ἡ ἀνοιξιάτικη κείνη μέρα ποὺ εἶχαν ἔρθει οἱ ἀγριόχηνες στὸ Σόνεν.

(Στὸ ἐρχόμενο τὸ τέλος.)

ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

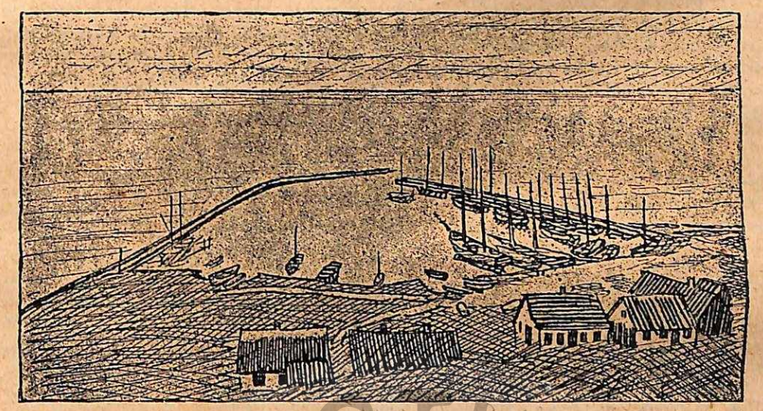

Ἡ ἀπόκρημνη ἀκτὴ ἀπ' ὅπου ἔφυγαν οἱ ἀγριόχηνες.

ΠΩΣ ΤΕΛΕΙΩΝΕΙ ΜΙΑ ΦΙΛΙΑ

Ὁ Ἰουλιανὸς ἦταν ὁ πιὸ στενός μου φίλος ἀπὸ τοὺς συμμαθητές μου. Τὶς ἡμέρες ποὺ βγαίναμε «περίπατο» μὲ τὸ σχολεῖο, οἱ γονεῖς μας μᾶς ἔδιναν ἀπὸ δυὸ δεκάρες τοῦ καθενός. Οἱ μητέρες εἶχαν κάμει συζήτηση γι᾽ αὐτὸ τὸ ζήτημα. Ἡ δική μου δὲν ἤθελε νὰ μοῦ δίνει περισσότερα ἀπ᾽ ὅσα ἔδιναν στὸν Ἰουλιανό, κι᾽ ἐπειδὴ τὸ σπίτι τοῦ Ἰουλιανοῦ ἦταν φτωχότερο ἀπ᾽ τὸ δικό μας, ἀφίσαμε ἐκείνους νὰ κανονίσουν τὸ ποσό.

— Τί νὰ τὰ κάμουν τὰ περισσότερο ; εἶχε πεῖ ἡ μητέρα του.

Κι᾽ ἡ δική μου συμφώνησε ὅτι δυὸ δεκάρες ἦταν πολὺ ἀρκετές.

Οἱ δυὸ αὐτὲς δεκάρες ξοδεύονταν τὶς περισσότερες φορὲς στὸ μαγαζάκι τοῦ μπάρμπα - Κλήμη. Ἦταν μέσα στὸν κῆπο, σχεδὸν ἀπάνω στὰ κάγκελα τοῦ σχολείου μας. Μιὰ μικρὴ ξύλινη μπαράκα, βαμμένη μὲ τὴν ἴδια πράσινη μπογιὰ ποὺ ἦταν βαμμένα καὶ τὰ θρανία μας. Ὁ μπάρμπα - Κλήμης μὲ τὴν μπλὲ ποδιά του, ὅμοιος μὲ τοὺς παλιοὺς θυρωροὺς τῶν λυκείων, πουλοῦσε βόλους, σβοῦρες, ζαχαρωτά, χουρμάδες, ματζούνια, μακρυὰ μασούρια γιάμπολη τυλιγμένα σὰν ἐλατήρια, σωληνάρια γυάλινα γεμάτα ἀπὸ ἄσπρα καὶ ῥὸζ κουφετάκια μὲ γλυκάνισο καὶ κλεισμένα στὶς δυὸ ἄκρες μὲ μπαμπάκι καὶ φελλό. Τὰ κουφετάκια δὲν ἦταν βέβαια ἐξαίρετα, ἀλλὰ τὸ σωληνάριο, ὅταν ἄδειαζε, χρησίμευε γιὰ βλητικὸς σωλήνας. Μποροῦσε νὰ βάζει κανεὶς μέσα μπαλίτσες ἢ φασόλια καὶ μ᾽ ἕνα φύσημα νὰ τὰ τινάζει μακρυά.

Εἶχε ἀκόμη κάτι μικροσκοπικὲς μποτιλλίτσες ποὺ ἔγραφαν ἀπάνω : «κερασό», «μέντα», «βανίλλια» καὶ δὲν ξέρω τί ἄλλο. Τὶς ἀγοράζαμε ὄχι βέβαια γιὰ τὸ σπουδαῖο λικὲρ ποὺ εἶχαν μέσα (δυὸ σταγονίτσες), ἀλλὰ γιατὶ μόλις ἄδειαζαν, δοκιμάζαμε τὴν εὐχαρίστηση νὰ τὶς κρεμοῦμε ἀπὸ τὸ χεῖλι μας σὰ βεντούζες ἢ σὰν ἀβδέλλες.

Ἐγὼ κι᾽ ὁ Ἰουλιανὸς μοιράζαμε πάντα τὰ ψώνια μας, γι᾽ αὐτὸ ποτὲ ὁ ἕνας δὲν ἀγόραζε δίχως νὰ ρωτήσει τὸν ἄλλον.

Ἀργότερα, ἡ μητέρα τοῦ Ἰουλιανοῦ κι᾽ ἡ δική μου ἔκριναν ὅτι μποροῦσαν ν᾽ αὐξήσουν σὲ πενήντα λεπτὰ τὸ ἑβδομαδιαῖο χαρτζηλίκι. Τότε μπόρεσα κι᾽ ἐγὼ νὰ πραγματοποιήσω ἕνα ὄνειρό μου : ν᾽ ἀνατρέφω κουκούλια.

Περισσότερο ἀπὸ τὰ κουκούλια κόστιζε ἡ τροφή τους, τὰ φύλλα τῆς μουριᾶς, ποὺ πήγαινα καὶ τ᾽ ἀγόραζα δυὸ φορὲς τὴν ἑβδομάδα ἀπ᾽ ἕνα περιβόλι.

Ὁ Ἰουλιανὸς σιχαινόταν καὶ νὰ τὰ βλέπει αὐτὰ τὰ σκουλίκια. Δήλωσε λοιπὸν ὅτι στὸ ἑξῆς μὲ τὰ πενήντα του λεπτὰ θ᾽ ἀγόραζε ὅ,τι τοῦ ἄρεσε, χωρὶς νὰ μοῦ λέει τίποτα, χωρὶς νὰ μὲ ρωτᾷ.

Αὐτὸ ἔφερε κάποια ψυχρότητα μεταξύ μας κι᾽ ἀπὸ τότε κάθε Τρίτη ποὺ βγαίναμε περίπατο κι᾽ ἔπρεπε νὰ πηγαίναμε δυὸ - δυό, ζητήσαμε καὶ βρήκαμε ὁ καθένας μας ἕνα νέο σύντροφο γιὰ τὴ γραμμή.

(André Gide) Μ. Δ. Σ.

ΔΙΕΤΕΙΣ ΔΙΑΚΟΠΑΙ

(Μυθιστόρημα ὑπὸ Ἰουλίου Βὲρν)

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Μιὰ μέρα, ποὺ ὁ Μπριὰν κι᾽ ὁ Γόρδων μιλοῦσαν γι᾽ αὐτὴ τὴν ἐκδρομή, ὁ πρῶτος εἶπε :

—Ὁ γεωγραφικὸς χάρτης τοῦ ναυαγοῦ εἶναι ἀκριβέστατος, ὅπως τὸ εἴδαμε πολλὲς φορές. Θάταν ὅμως καλὸ νὰ γνωρίσωμε τὸν Εἰρηνικὸ Ὠκεανὸ πρὸς τἀνατολικά του. Ἐμεῖς ἔχομε ἐξαίρετα τηλεσκόπια ποὺ ὁ μακαρίτης δὲν εἶχε, καὶ μποροῦμε ἴσως νἀνακαλύψωμε στεριὲς ποὺ ἐκεῖνος δὲν μπόρεσε νὰ τὶς διακρίνῃ.

—Ἐξακολουθεῖς νὰ ἔχῃς ἀκόμη τὸ πρῶτο σου σχέδιο, ρώτησε ὁ Γόρδων, καὶ νὰ μὴ βλέπῃς τὴν ὥρα πότε νὰ φύγουμε ἀπὸ ἐδῶ ;

— Βεβαιότατα, ἀποκρίθηκε ὁ Μπριάν. Πιστεύω μάλιστα ὅτι καὶ σὺ εἶσαι μὲ τὴ γνώμη μου, ὅτι δηλαδὴ κάθε μας προσπάθεια πρέπει νἄχῃ σκοπὸ τὸ πῶς θὰ γυρίσουμε τὸ γρηγορώτερο στὴν πατρίδα μας.

—Καλὰ λοιπόν, εἶπε ὁ ἀρχηγός· ἀφοῦ ἐπιμένῃς, ἂς γίνῃ ἄλλη μιὰ ἐκδρομή.

—Ἀλλὰ νὰ λάβουν μέρος ὅλοι . . .

—Ὅλοι ὄχι, εἶναι περιττό, ἀποκρίθηκε ὁ ἀρχηγός. Ἔξη - ἑπτὰ ἀρκοῦν.

— Τότε καὶ ἑπτὰ εἶναι πολλοί. Ἐγὼ λέγω νὰ πᾶμε μόνο δυὸ - τρεῖς μὲ τὴ βάρκα.

— Μὲ τὴ βάρκα ;

— Ναί. Νὰ πᾶμε κατευθεῖαν στὴν ἀπέναντι ὄχθη τῆς λίμνης. Σὲ τρεῖς ἡμέρες θὰ εἴμαστε πίσω.

— Καὶ ποιὸς θὰ κυβερνᾷ ;

— Ὁ Μόκος ξέρει καλά. Μὰ κι᾽ ἐγὼ θὰ μποροῦσα νὰ τὰ καταφέρω Πότε μὲ τὸ πανί, πότε μὲ τὰ κουπιά, θὰ κάμουμε αὐτὰ τὰ ἕξη μίλλια. Γιατὶ δὲν πιστεύω νὰ εἶναι περισσότερα.

—Ὥστε θὰ πᾶς καὶ σὺ μὲ τὸ Μόκο ;

— Ναί, ἀφοῦ δὲν ἔλαβα μέρος στὴν ἄλλη ἐκδρομή. Τώρα ἦλθε ἡ σειρά μου νὰ φανῶ κι᾽ ἐγὼ λίγο χρήσιμος.

—Ὦ, τί λές, ἀγαπητέ μου Μπριάν ! Λίγες φορὲς ὡς τώρα φάνηκες χρησιμώτατος ; . . Ἀλλ᾽ ἀφοῦ θέλεις, νὰ πᾷς. Καὶ ποιὸν θὰ πάρῃς ἀκόμα ; Δὲν σοῦ προτείνω τὸ Δόνιφαν, γιατὶ σεῖς οἱ δυὸ δὲν τὰ πᾶτε τόσο καλά.

— Κι ὅμως ἐγὼ μετὰ χαρᾶς θὰ ἔπαιρνα τὸν Δόνιφαν. Δὲν εἶναι κακός. Εἶναι γενναῖος κι᾽ ἐπιδέξιος, κι᾽ ἂν δὲν ἦταν λίγο ζηλιάρης, δὲν θὰ τοῦ ἔλειπε τίποτα. Ἔχω τὴν ἰδέα, ὅτι μιὰ μέρα θὰ καταλάβῃ πὼς ἐγὼ δὲν ἐπιζητῶ πρωτεῖα καὶ τότε θὰ γίνουμε φίλοι ἀδελφικοί. Σκέφθηκα ὅμως νὰ πάρω γιὰ τρίτον ἕναν ἄλλον.

— Ποιόν ;

— Τὸν ἀδελφό μου τὸν Ζάκ. Ἡ κατάστασή του μὲ φοβίζει. Στὴν ἐκδρομή, ποὺ θὰ βρεθοῦμε οἱ δυό μας, μπορεῖ νὰ τὸν κάμω νὰ μιλήσῃ, νὰ μοῦ πῇ ἐπιτέλους τί εἶναι αὐτὸ ποὺ τὸν κάνει τόσο δυστυχισμένο.

— Καλὰ λοιπόν. πάρε καὶ τὸν Ζὰκ κι᾽ ἀρχίστε ἀπὸ τώρα τὶς ἑτοιμασίες.

Ὁ Δόνιφαν δυσαρεστήθηκε πολὺ ὅταν ἔμαθε γιὰ τὴν ἐκδρομὴ αὐτὴ ποὺ δὲν θὰ λάβαινε μέρος. Τοῦ κάκου τοῦ ἐξήγησε ὁ Γόρδων ὅτι ὁ Μπριὰν τὴν ἐπρότεινε κι᾽ αὐτὸς εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ διαλέξῃ τοὺς συντρόφους του.

— Θὰ κάνῃ λοιπὸν ἐδῶ ὅ,τι θέλει ὁ κ. Μπριάν ; φώναξε ὁ Δόνιφαν μὲ θυμό. Κι᾽ ἐμεῖς δὲν εἴμαστε τίποτα ;

— Ἔχεις πολὺ ἄδικο, τοῦ ἀποκρίθηκε ὁ Γόρδων. Μ᾽ αὐτὸ ποὺ λές, ἀδικεῖς καὶ τὸ Μπριὰν καὶ μένα.

Ὁ Δόνιφαν δὲν εἶπε τίποτ᾽ ἄλλο στὸν ἀρχηγό· πῆγε ὅμως στοὺς φίλους του καὶ ξεθύμανε λέγοντας σ᾽ αὐτοὺς τὰ παράπονά του.

Ἀπεναντίας ὁ Μόκος χάρηκε ὑπερβολικά, ὅταν ἔμαθε πὼς θάταν ὁ κυβερνήτης τοῦ κέλητος καὶ πὼς θὰ ταξίδευε μὲ τὸ Μπριάν. Μὰ κι᾽ ὁ Σέρβης χάρηκε, γιατὶ θὰ γινόταν ἀρχιμάγειρος, ὅσο θὰ ἔλειπε ὁ Μόκος, καὶ θἄκανε στὴν κουζίνα ὅ,τι ἤθελε. Ὅσο γιὰ τὸν Ζάκ, αὐτὸς δὲν ἔδειξε οὔτε χαρά, μὰ οὔτε

«Ὁ κέλης ἔτρεχε μὲ ταχύτητα ἑνὸς μιλλίου τὴν ὥρα». (Σελ. 345, στ. β'.)

δυσφορία. Ἴσως θὰ ἤθελε νὰ μείνῃ λίγες ἡμέρες μὲ τὸν ἀδελφό του, χωρὶς νὰ βλέπῃ τοὺς ἄλλους . : .

Σὲ λίγο ὁ κέλης ἦταν ἕτοιμος. Τὸν ἐφόρτωσαν μὲ ὅλα τὰ χρειώδη,—ὅπλα, ροῦχα, τρόφιμα, – καὶ στὶς 4 Φεβρουαρίου, κατὰ τὶς 8 τὸ πρωΐ, ὁ Μπριάν, ὁ Ζάκ κι᾽ ὁ Μόκος ἀποχαιρέτησαν τοὺς συντρόφους των κ᾽ ἐξεκίνησαν.

Ὁ καιρὸς ἦταν λαμπρὸς καὶ φυσοῦσε ἐλαφρὸς νοτιοδυτικὸς ἄνεμος. Ὁ Μόκος ἄνοιξε τὸ πανί. Σὴν ἀρχή, ὁ κέλης ἔπλεε σιγά. Ἔπειτα, ἀφοῦ προχώρησε στἀνοιχτά, ἔτρεχε περισσότερο. Καὶ μετὰ μισὴ ὥρα μόλις φαινόταν σὰν ἕνα μαῦρο σγμάδι, ποὺ κι᾽ αὐτὸ σὲ λίγο χάθηκε.

Δυστυχῶς, κατὰ τὸ μεσημέρι, ὅπως συμβαίνει πάντα ὅταν ὁ ἥλιος καίῃ πολύ, ὁ ἄνεμος ἔπεσε ὁλότελα.

—Στὸ κουπί, κύριε Μπριάν ! εἶπε ὁ Μόκος μαζεύοντας τὸ πανί.

— Ναί, ἀποκρίθηκε ὁ Μπριάν. Ἐμεῖς οἱ δυὸ στὰ κουπιὰ κι᾽ ὁ Ζὰκ στὸ τιμόνι.

—Ἂν ὁ κ. Ζὰκ θὰ κρατῇ καλὰ τὸ τιμόνι, θὰ πᾶμε πρίμα !

— Νὰ μοῦ δείξῃς, Μόκο, εἶπε ὁ Ζάκ. Ὅπως μοῦ δείξεις θὰ κάμω.

— Μὰ πρῶτα νὰ τσιμπήσουμε κάτι τι, εἶπε ὁ Μπριάν.

Ἔφαγαν βιαστικὰ κι᾽ ἔπειτα τράβηξαν μὲ τὰ κουπιά. Ὁ κέλης τὴν ὥρα ἐκείνη βρισκόταν στὴ μέση τῆς ἀπέραντης λίμνης ποὺ τὴν τριγύριζε ἀπὸ παντοῦ οὐρανός. Κατὰ τὶς τρεῖς, ὁ μοῦτσος, κοιτάζοντας μὲ τὸ τηλεσκόπιο, εἶπε ὅτι ἀνακάλυψε ἴχνη γῆς. Σὲ λίγο κι᾽ ὁ Μπριὰν ἐβεβαίωσε τὴν ἀνακάλυψη τοῦ Μόκου. Κατὰ τὶς τέσσερες, φάνηκαν οἱ κορυφὲς κάποιων δένδρων ποὺ φύτρωναν σὲ μιὰν ἀκτὴ τόσο χαμηλή, ὥστε ποτὲ δὲν τὴν εἶχαν ἰδεῖ ὅταν κοίταζαν πρὸς ἐκεῖνο τὸ μέρος ἀπὸ τοὺς ψηλοὺς βράχους τῆς παραλίας.

Ἔμειναν δυὸ ὧς τρία μίλλια γιὰ νὰ φθάσουν στὴν ἀνατολικὴ ὄχθη τῆς λίμνης. Ὁ Μπριὰν κι᾽ ὁ Μόκος κωπηλατοῦσαν γερὰ κι᾽ ὁ ἱδρώτας ἔσταζε ἀπὸ τὰ μέτωπά τους, γιατὶ ὁ ἥλιος ἦταν καυστικός. Ἡ ἐπιφάνεια τῆς λίμνης ἔλαμπε σὰν καθρέφτης, καὶ τόση ἦταν ἡ διαύγεια τῶν νερῶν, ὥστε φαινόταν ὁ βυθός, σὲ βάθος δεκαπέντε περίπου πόδια, γεμάτος ὑδρόβια φυτά, ποὺ ἀνάμεσά τους ἔπαιζαν ψάρια μυριάδες.

Κατὰ τὶς ἕξη, ὁ κέλης ἔφθασε στὴν ὄχθη, ποὺ ἀπὸ πάνω της ἔγερναν μεγάλοι κλῶνοι θαλασσίων πεύκων. Κι᾽ ἐπειδὴ σ᾽ ἐκεῖνο τὸ μέρος ἡ ὄχθη ἦταν πολὺ ψηλὴ καὶ δὲν μποροῦσαν νἀποβιβασθοῦν,τὴν παρέπλευσαν ὡς μισὸ μίλλι πρὸς βορρᾶν κι᾽ ἀποβιβάσθηκαν.

— Νὰ καὶ τὸ ποτάμι τοῦ γεωγραφικοῦ χάρτη, εἶπε ὁ Μπριάν, δείχνοντας μιὰ χαράδρα ὅπου χυνόνταν τὰ νερὰ τῆς λίμνης.

Ἀποφάσισαν νὰ διανυκτερεύσουν ἐκεῖ κάτω ἀπὸ τὰ δένδρα, καὶ τὸ πρωῒ νὰ πλεύσουν μέσα στὸ ποτάμι, ποὺ τὸ ρεῦμα του θὰ τοὺς ἔβγαζε στὴ θάλασσα.

Ἔδεσαν καλὰ τὴ βάρκα, πῆραν τὰ ὅπλα, τὰ τρόφιμα, τὰ σκεπάσματα, ἄναψαν φωτιὰ μὲ ξερόκλαδα, ἐδείπνησαν, ἔστρωσαν χάμω καί, χωρὶς πολλὰ - πολλά, ἀποκοιμήθηκαν.

Γιὰ καλὸ καὶ γιὰ κακό, εἶχαν ἕτοιμα τὰ ὅπλα τους, γιατὶ πρὸς τὸ βράδυ εἶχαν ἀκούσει οὐρλιάσματα. Ἀλλὰ ἡ νύχτα πέρασε ἥσυχη.

Πρῶτος, κατὰ τὶς ἕξη, ξύπνησε ὁ Μπριάν.

—Ἐμπρὸς παιδιά ! εἶπε.

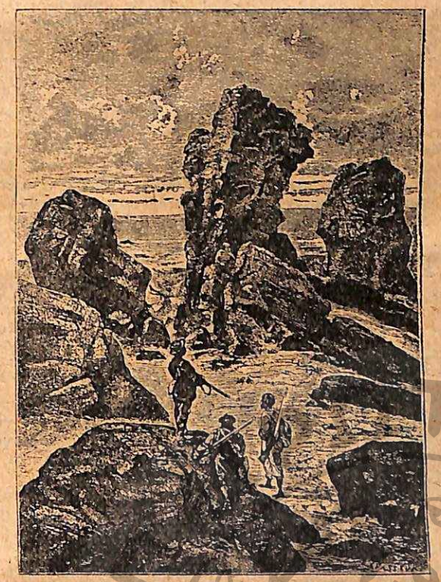

«Ἐθαύμασαν τοὺς μεγαλοπρεπεῖς βράχους : . . .» (Σελ. 345, στ. γ'.)

Σὲ λίγα λεπτὰ ἦταν μέσα στὴ βάρκα, ἡ βάρκα ἦταν μέσα στὸ ποτάμι, καὶ τὸ ρεῦμα τους ἔσπρωχνε πρὸς τὴ θάλασσα. Τὸ ρεῦμα αὐτὸ ἦταν τόσο δυνατό, ὥστε τὰ κουπιὰ δὲν χρειαζόνταν. Ὁ Μόκος κρατοῦσε τὸ τιμόνι, κι᾽ ὁ Μπριάν, μ᾽ ἕνα κουπί, προσπαθοῦσε νὰ κρατῇ πάντα τὴ βάρκα στὴ μέση. Τὸ ποτάμι εἶχε πλάτος τριάντα πόδια, ἡ διεύθυνσή του ἦταν σχεδὸν εὐθύγραμμη καὶ περνοῦσε μέσ᾽ ἀπὸ ἕνα πυκνὸ δάσος.

Ὁ ἐλαφρὸς κέλης ἔπλεε τώρα μὲ ταχύτητα ἑνὸς μιλλίου τὴν ὥρα. Κατὰ τὶς ἕντεκα, τὰ δέντρα δεξιὰ κι᾽ ἀριστερὰ ἄρχισαν νἀραιώνουν καὶ σὲ λίγο ὁ ἀέρας ἄρχισε νὰ μυρίζῃ θάλασσα. Καὶ νά, ὕστερ᾽ ἀπὸ λίγα λεπτά, πίσω ἀπὸ μιὰ συστάδα δρυῶν, φάνηκε μιὰ γραμμὴ ὑποκύανη. Τὸ ρεῦμα ἦταν τώρα λιγότερο ὁρμητικό, γιατὶ ἐδῶ τὸ πλάτος τοῦ ποταμιοῦ ἦταν πενήντα σχεδὸν πόδια.

Τέλος ὁ Μόκος ἔσπρωξε τὴ βάρκα πρὸς τὴν ἀριστερὴ ὄχθη, ἔμπηξε τὴν ἀρπάγη στὸν ἄμμο καὶ τὴν κράτησε στερεά, ὥς που πήδησαν ἔξω ὁ Μπριάν, ὁ Ζὰκ καὶ τελευταῖος αὐτός.

Πόσο διαφορετικὴ ἦταν ἡ ἀνατολικὴ ἀκτὴ ἀπὸ τὴ δυτικὴ ὅπου εἶχαν ναυαγήσει ! Ἐκείνη ἦταν ἀπέραντη ἀμμώδης ἀκτή, γεμάτη ὑφάλους, χωρὶς ὅρμο κανένα. Ἐδῶ ὅμως σχηματιζόταν ἕνα μικρὸ λιμάνι, καὶ κοντὰ στὴν ἀκτὴ ὑψωνόταν πολλοὶ βράχοι ὅπου, καθὼς παρατήρησε ἀργότερα ὁ Μπριάν, ὑπῆρχαν καμμιὰ εἰκοσαριὰ σπηλιές, ἐνῶ ἐκεῖ μόλις καὶ μετὰ βίας εἶχαν βρεῖ μιά.

Ὁ Μπριὰν κοίταζε μὲ τὸ τηλεσκόπιο μήπως ἀνακαλύψῃ κανένα πλοῖο ἢ καμμιὰ γῆ στὸ ἀπέραντο πέλαγος. Ἀλλὰ δὲν εἶδε τίποτα. Ὥστε τὸ νησί τους ἦταν ἀπομονωμένο καὶ πρὸς τἀνατολικὰ ὅπως καὶ πρὸς τὰ δυτικά.

— Παιδιά, εἶπε ὁ Μπριάν, καθὼς φαίνεται, οὔτε ἀπ᾽ αὐτὸ τὸ μέρος δὲν θὰ ξεκινήσουμε γιὰ νὰ γυρίσουμε στὴν πατρίδα !

—Ἐ, μιὰ μέρα, εἴτε ἀπὸ δῶ, εἴτε ἀπ᾽ ἀλλοῦ, θὰ φύγουμε, ἀποκρίθηκε ὁ Μόκος. Γιὰ τὴν ὥρα, φεύγουμε ἀπὸ δῶ τώρα ποὺ εἶναι παλλίρροια ;

—Ὄχι ἀκόμα. εἶπε ὁ Μπριάν. Πρέπει πρῶτα νὰ κοιτάξουμε κι᾽ ἀπὸ τὴν κορυφὴ τοῦ πιὸ ψηλοῦ βράχου. Γι᾽ αὐτὸ ἄλλωστε ἤλθαμε.

— Τότε λοιπὸν πρέπει νὰ περιμένουμε τὴν ἄλλη παλλίρροια, κατὰ τὶς δέκα τὴ νύχτα.

— Καὶ δὲ φοβᾶσαι νὰ ταξιδεύσουμε τέτοια ὥρα ;

—Ὄχι, δὲν εἶναι κανένας κίνδυνος. Ἔπειτα ἀπόψε θἄχῃ καὶ πανσέληνο.

—Ὡραῖα! Ὥστε ἔχουμε στὴ διάθεσή μας δώδεκα ὧρες. Ἐμπρός !

Τριγύρισαν τὴν κατάφυτη ἀκτή, ἐπιθεώρησαν κι᾽ ἐθαύμασαν τοὺς μεγαλοπρεπεῖς βράχους. Μὲ κάποια δυσκολία, σκαρφάλωσαν σ᾽ ἕναν ἀπ᾽ αὐτούς, ψηλὸ ὡς ἑκατὸ πόδια καί, ἀπὸ τὴν κορυφή του, μπόρεσαν νὰ παρατηρήσουν καλὰ ὅλο τὸ νησί.

Στἀνατολικά, ὁ ὁρίζοντας ἦταν καθαρότατος· Μὲ τὸ τηλεσκόπιο ποὺ εἶχαν, θὰ μποροῦσαν νὰ διακρίνουν γῆ σὲ ἀκτῖνα ἑπτὰ ἢ ὀκτὼ μίλλια. Ἀλλὰ ὅσο κι᾽ ἂν κοίταξαν, δὲν εἶδαν ἄλλο παρὰ θάλασσα καὶ οὐρανό.

Ἄξαφνα ὅμως, – εἶχαν καμμιὰν ὥρα στὴν κορυφὴ τοῦ βράχου,—ὁ Μόκος ἔπιασε τὸ μπράτσο τοῦ Μπριὰν καὶ τοῦ εἶπε :

— Τί εἶναι αὐτὸ ἐκεῖ - πέρα ;

(Ἀκολουθεῖ) Μεταφρ. Π. Ι. Φ. καὶ Γρ. Ξ.

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΜΠΟΥΜΠΟΥΚΙΑ

Δὲν πρόφθασε ν' ἀνθήση τὸ λου-
[λούδι,
μόλις γεννήθη, πέθανε, ὠϊμένα!
Δὲν πρόφθασε νὰ νοιώση τ' ἀγ-
[γελούδι
μανούλας χάδια τόσο ἀγαπημένα
Καὶ πέθανε . . .

Μαδήσανε τοῦ μπουμπουκιοῦ
χλωμὰ τὰ πέταλα ἕνα - ἕνα
σὰ μόγουλα ἄρρωστου παιδιοῦ,
σὰ μάνας δάκρυα πικραμένα,
Καὶ πέταξαν . . .

Στὰ μακρινὰ κι' ἄφθαστα ὕψη
σφιχτὰ ἀγκαλιασμένες δυὸ ψυ-
[χές.
Ἐκεῖ ψηλὰ δὲν ἔχει θλίψη,
Γιὰ πάντα μένουν οἱ χαρές.
Πῶς φύγατε! . .

Δὲν πρόφθασε ν' ἀνθίση τὸ λου-
[λούδι,
μόλις γεννήθη, πέθανε, ὠϊμένα!
Ἥλιο δὲν εἶδε τ' ὄμορφο ἀγ-
[γελούδι,
ξεψύχησε μὲ μάτια σφαλισμένα...

Νεράϊδα τοῦ Γιαλοῦ

ΣΤΙΣ ΟΧΘΕΣ ΤΟΥ ΕΥΡΩΤΑ

Ἦταν πρωΐ μιᾶς Κυριακῆς τοῦ Μαΐου. Ἤθελε μισὴ ὥρα ἀκόμη γιὰ νὰ φωτίση, ὅταν ἀφιναν πίσω μου τὴ σκονισμένη πόλη, καὶ προχωροῦσα μὲ χαρὰ καὶ ζωὴ στὸν ἴδιο πάντοτε ἀγαπητό μου δρόμο, τὸ δρόμο ποὺ βγάζει στὸν Εὐρώτα. Προχωροῦσα. Φωνὴ καμμιὰ δὲν ἀκουγόταν, καὶ μόνον ἡ μελαγχολικὴ φωνὴ τοῦ γκιώνη ἐτάραττε τὴ νεκρικὴ σιωπή. Μερικὰ μαῦρα σύννεφα ἐσκέπαζαν ποῦ καὶ ποῦ τὰ λιγοστὰ ἀστέρια ποὺ λαμποκοποῦσαν στὸν οὐρανό. Περπατοῦσα σιγὰ-σιγὰ ψιθυρίζοντας ἕνα εὔθυμο τραγούδι.

Ἔπειτα ἀπὸ λίγη ὥρα ἔφθασα στὶς χλοερὲς ὄχθες τοῦ ποταμοῦ, ἀκριβῶς ἔτσι ὅπως τὸν βασιλιὰς τῆς ἡμέρας πρόβαλε μεγαλοπρεπέστατος ἀπ' τὸ μακρουλὸ ταξίδι του, ρίχνοντας παντοῦ τὶς χρυσὲς ἀχτίδες του σὰ βέλη. Ἐκάθησα νὰ ξεκουραστῶ στὴν ὄχθη κι' ἐθαύμαζα, παρατηρώντας ταυτοχρόνως τὸ ρεῦμα τοῦ ποταμοῦ καὶ τὴν γύρω φύση. Τὰ δέντρα ἄρχισαν νὰ ρίχνουν τὶς σκιές τους στὰ κρυσταλλένια νερὰ τοῦ ποταμοῦ ποὺ καταφέρονταν θριαμβευτικά. Αὔρα δροσερὴ ἔπνεε ἐλαφρὰ καὶ σκορποῦσε, θἄλεγες, στὰ καταπράσινα φυλλώματα ἀφθονα χαϊδέματα. Τοῦ ἀηδονιοῦ τὸ γλυκὸ κελαΐδημα ἀκούγεται τώρα, ποὺ ἀκατάπαυστα τραγουδεῖ καθισμένο ξένοιαστα ἀπάνω στοὺς θάμνους. Οἱ ἐλαφρόπτερες πεταλουδίτσες περιτριγυρίζουν τὰ λυγερὰ σωματάκια τους κατὰ προτίμηση στοὺς ἀνθισμένους κλώνους. Τὰ γύρω χαμόκλαδα ποὺ στέκαν πρὸ ὀλίγου σὰν ξενυχτισμένα φαντάσματα, λαμποκοποῦν στὶς ἀναλαμπὲς τῆς ἡμέρας. Τὸ θέαμα εἶναι μαγευτικό. Σὰν ἁρμονία οὐράνια φθάνουν ὅλα τὰ βουϊτὰ τῆς ἀνατολῆς στὴν ψυχή μου, καὶ νοιώθω μέσα μου μιὰ τέτοια ἀνακούφιση, μιὰ τόση χαρά!

Τόσο ἀπορροφήθηκα στὸ θαυμασμό μου, ποὺ ξέχασα γιὰ μιὰ στιγμὴ τὴν ματαιότητα τοῦ κόσμου κι' ἀφέθηκα νὰ μὲ μεταφέρῃ ἡ φαντασία μου σ' ἕναν κόσμο ἰδανικό, ἐκεῖ ποὺ ἡ ψυχὴ βυθίζεται σὲ βαθειὰ ἔκσταση, δοξάζοντας τὸν Θεῖο δημιουργό, καὶ ποὺ περνᾶ ἡ ζωὴ ἥσυχη κι' εὐτυχισμένη . . .

Πολλὴ ὥρα κοιτάζω αὐτὴ τὴν εἰκόνα, ποὺ γεμίζει τὴν ψυχή μου ὁλόκληρη γαλήνη, καὶ ζωντανεύει μέσα μου κόσμους ὁλόκληρους . . .

Ὦ, Εὐρώτα! ἔχεις τέτοιες ὁμορφιὲς ποὺ μόνον ἕνας μεγάλος ζωγράφος κι' ἕνας ἔξοχος ποιητὴς θὰ μποροῦσαν νὰ σὲ παραστήσουν! Ὅσοι δὲ μπόρεσαν νὰ δοῦν αὐτὴ τὴν ὁμορφιά, ἂν κάποτε περάσουν, ἂς προσέξουν κι' ἂς προσπαθήσουν νὰ ρίξουν μιὰ ματιά, ὅσο μπορέσουν πιὸ προσεχτική, γιὰ νὰ νοιώσουν καλύτερα τὸ θαυμαστὸ αὐτὸ ζωγράφο, τὴ φύση.

Δυστυχῶς, χωρὶς νὰ τὸ καταλάβω, ὁ ἥλιος ἄρχισε νὰ μεσουρανῇ φλογοβόλος, κι' ἔπρεπε ν' ἀφήσω τὶς ὀνειροπολήσεις μου.

Ἔνδοξος Ἕλλην

ΣΤΑ ΧΡΟΝΙΑ ΤΗΣ ΣΚΛΑΒΙΑΣ

Τὸ μικρὸ ἐρημοκλήσι τοῦ Ἀϊ Λιᾶ, ἂν καὶ εἶναι στὴν κορφὴ τοῦ βουνοῦ, δὲν φαίνεται διόλου ἀπὸ τὴν πόλη. Εἶναι χωμένο σὲ μιὰ μικρὴ κοιλότητα ποὺ σχηματίζεται ἀπὸ τοὺς πελώριους βράχους τῆς κορφῆς τοῦ βουνοῦ. Ὅταν κανεὶς μπῇ σ' αὐτὴ τὴν λακούβα, δὲν βλέπει ἄλλο γύρο του παρὰ βράχους καὶ μόνο βράχους. Τοὺς κάθυγρους τοίχους τῆς ἐκκλησούλας ἐκείνης περιζώνουν κισσοὶ καὶ περιπλοκάδες. Ἐκεῖ κοντά, κάτω ἀπὸ ἕνα πλατάνι, γλυκομουρμουρίζει μιὰ βρυσούλα μὲ τοὺς δυὸ κρουνούς της . . . Σ' αὐτὴ τὴν τοποθεσία μᾶς ἔκοψε τὸ νεροκολοκύθι νὰ πᾶμε τὴν περασμένη ἑβδομάδα . . , Ἐνῶ οἱ φίλοι μου σὰν ἀρριόγιδα πηδοῦσαν στοὺς βράχους, ἐγὼ τρύπωσα στὸ ἐρημοκκλήσι. Ἕνα μισοσκόταδο βασίλευε ἐκεῖ μέσα ὅπου γιὰ νὰ μπῶ χρειάστηκε νὰ κατεβῶ δυὸ-τρία σκαλοπάτια. Ἡ μόνη του διακόσμηση ἦταν ἕνας μικρὸς πάγκος, ἕνα μανουάλι λιγδωμένο καὶ τὸ προσκυνητάρι. Ποιὸν ἅγιο παρίστανε ἡ εἰκόνα του δὲν μπόρεσα νὰ διακρίνω—τὸν Ἀϊ-Λιά;—γιατὶ μόνο τὸ ἀσημένιο φωτοστέφανο φαινόταν καθαρά . . . Ἐσκέφθηκα: γιατὶ ἄραγε νὰ χτίσουν αὐτὴ τὴν ἐκκλησούλα στὴν κόλαση ἐκείνη κι' ὄχι πιὸ πέρα, σ' ἕνα ὅμορφο μέρος μὲ θαυμάσια θέα; Τὴν ἀπορία μου τὴν ἔλυσαν μερικὰ μισοσβυσμένα κόκκινα γράμματα στὴν ἀκρίτσα τῆς εἰκόνας, ποὺ ἔλεγε τὸ ζωγράφο της καὶ τὴ χρονολογία: 1803!

Ὦ! κατάλαβα! ἡ ἐκκλησούλα εἶχε γίνει στὰ χρόνια τῆς πικρῆς Σκλαβιᾶς. Ὦ! ποιὸς ξέρει, στὸ μισοσκόταδο ἐκεῖνο, πόσες ψυχὲς παραπονεμένες θὰ ἔβρισκαν ἄσυλο καὶ παρηγοριὰ στὴν ἀγκαλιὰ τῆς Θρησκείας καὶ τῆς Ἀδελφοσύνης, στοὺς σκοτεινοὺς ἐκείνους καιρούς! . .

Περιπλοκὰς

Η ΦΙΛΙΑ

Πολλὲς ἐπιθυμίες περνᾶν ἀπὸ κάτι ψυχή, μὰ κάποια ἀπ' αὐτὲς βασανίζει καὶ ἀπασχολεῖ τὸν ἄνθρωπο πιὸ πολύ.

Ποιὸς εἶναι κεῖνος, ποὺ δὲν λαχτάρησε τίποτα σαὐτὸν τὸν κόσμο; ποιὸς δὲν ξεστόμισε ποτὲ τὸ «νάχα» ἢ «νάμουν»; Κανεὶς φυσικά· καὶ ὁ πιὸ γέρος καὶ ὁ πιὸ πλούσιος, πάντα κάτι ζητεῖ, πάντα ποθεῖ κάτι· κι' ἂν αὐτὸ τὸ κάτι γίνῃ, τότε νοιώθει τὴν πιὸ μεγάλη χαρά, τὴν ***εὐτυχία***.

Χριστέ μου, στὴ λέξη αὐτή, ἐκεῖνο τὸ βρόδυ, μιὰν ἀνατριχίλα ἐννοιωσα κι' ἄθελα ἀφέθηκα στὸν ἀνακουφιστικὸ καὶ κοινὸ σύντροφό μας, τὸν ὕπνο.

Μὰ τὸ ἡσυχο καὶ τὸ κάπως ἀνεύθυνο κοίμισμά μου, δὲν ἄργησε νὰ μοῦ τὸ χαλάσῃ ἡ παράξενη μορφὴ μιᾶς πρωτόβλεπτης γυναίκας καὶ τὸ τόσο οἰκεῖο ὕφος της, ποὺ μὲ μιᾶς γονάτισε μπροστὰ στὸ κρεββάτι μου κι' ἄρχισε νὰ μοῦ λέγῃ:

—«Ἀττάρ, γιὰ πές μου, νὰ χαρῇς, τί θἄθελες νὰ γίνῃ γιὰ νὰ νοιώσῃς τὴν πιὸ μεγάλη χαρά, τὴν ***εὐτυχία***, γιὰ νὰ μὲ γνωρίσῃς καλά;»

Γιὰ μιὰ στιγμὴ τάχασα καὶ τὴν κοίταξα κάπως φοβισμένα, γιατὶ κατάλαβα πως ἦταν μιὰ προσωποποίηση τῆς Εὐτυχίας. Στὴ δύσκολη ὅμως αὐτὴ θέση δὲν μάφησε γιὰ πολλὴν ὥρα, κάνοντάς μου τὴν ἴδια ἐρώτηση μὲ τὸν ἴδιο γλυκὸ τόνο τῆς μιλιᾶς της. Δὲν χρειάσθηκε πολὺ γιὰ νὰ τῆς ἀπαντήσω, λέγοντάς της τὴν παντοτεινὴ σκέψη μου καὶ τὴν πιὸ μεγάλη ἐπιθυμία μου: πὼς «μιὰ ἀληθινή, παντοτεινὴ ***φιλία***, ὅπως ἐγὼ τὴ νοιώθω, θὰ μ' ἔκανε νὰ τὴ γνωρίσω καὶ θὰ μοῦ ἔδινε δύναμη γιὰ κάθε ἀναπάντεχο σ' αὐτὸ τὸν κόσμο». Τὴν εἶδα πὼς ἄλλαξε μὲ μιᾶς, σὰν κάτι νὰ σκεπτότανε—μά τί δὲν ξέρω'—σηκώθηκε καὶ, λυπημένη, μὲ φίλησε στὸ μέτωπο καὶ μοῦπε:

—«Ἀττάρ, αὐτὸ ποὺ θέλεις εἶναι δύσκολο, θὰ τραβήξῃς πολλὰ γιὰ νὰ τὸ ἐπιτύχῃς, μὰ ἴσως θὰ τὸ κατορθώσῃς».

Καὶ σὰν ἀστραπὴ χάθηκε ἀπὸ κοντά μου.

Κι' ἔτσι παρηγορίμαι πάντα μὲ τὴν ἐλπίδα πὼς τὰ ὄνειρα καμμιὰ φορὰ γίνονται καὶ πραγματικότης.

Ἀττὰρ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Μεταξὺ ἀδελφῶν.

—Ὁρίστε κατάστασις! Σοῦδωσα πέντε δραχμὲς νὰ μοῦ πάρῃς καραμέλες καὶ δὲν μοῦ ἔφερες τίποτα!

— Πῶς; δὲν σοῦ ἔφερα τὴν ὡραία σακκούλα:

Πορφυρογέννητη

***

Στὸ μάθημα τῶν Προσκόπων (Πρῶται βοήθειαι.)

Ὁ Ἀρχηγός — Ἂν δηλητηριασθῶ, τί πρέπει νὰ κάμω ὥς που νὰ ἔλθῃ ὁ γιατρός;

Ἕνας Πρόσκοπος: —Τὴ διαθήκη σας, κύριε ἀρχηγέ!

Δαφνοστεφὴς Ὀλυμπιονίκης

***

Ὁ Δάσκαλος, σ' ἕνα μαθητή: — Ἔχεις τέσσερα καρύδια καὶ σοῦ λέω ἐγώ: δός μου τὰ δυό. Πόσα θὰ σοῦ μείνουν;

Ὁ μαθητής, τρεπόμενος εἰς φυγήν: — Μαμμά! τὰ καρύδια μου!

Ἀντ. Δ. Δούνας

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΤΟΥ 235ου ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΛΥΣΕΩΝ

Προταθέντος τὴν 3 Σεπτεμβρίου 1927 πρὸς εὕρεσιν τῶν Λύσεων τῶν εἰς τὰ φύλλα τῆς Διαπλάσεως Σεπτεμβρίου, Ὀκτωβρίου καὶ Νοεμβρίου 1927 δημοσιευθεισῶν 200 Πνευματικῶν Ἀσκήσεων.

(Οἱ ἀκολουθοῦντες ἕκαστον ὄνομα τρεῖς ἀριθμοὶ σημαίνουν: ὁ ***πρῶτος*** τὰς εὐρεθείσας ὀρθὰς Λύσεις, ὁ ***δεύτερος*** τὰ Εὔσημα Λύσεων καὶ ὁ ***τρίτος*** τὰ Εὔσημα Ἐπιμονῆς, συμφώνως μὲ τὸν Ὀδηγὸν τοῦ Συνδρομητοῦ τοῦ 1927, Κεφ. Ε', § 25).

Οἱ ***Ἰσότιμοι*** ὅλων τῶν τάξεων ἔχουν τὸ δικαίωμα, οἱ μὲν τοῦ Α' Βραβείου νὰ δημοσιεύσουν τὴν εἰκόνα των ἐπὶ πληρωμῇ δρ. 40 διὰ τὰ ἕξοδα τοῦ κλισέ, καὶ νὰ γοράσουν ἐντὸς τριμήνου τὸ πολὺ ἀπὸ σήμερον, (διότι κατόπιν παραγράφεται τὸ δικαίωμα τοῦτο,) ἕνα οἱονδήποτε θέλουν τόμον «Διαπλάσεως» τῶν ἐτῶν 1894 — 1926 (Β' Περίοδος;) μὲ ἔκπτωσιν δέκα (10) δραχμῶν. Οἱ τοῦ Β' Βραβείου νὰ γοράσουν ὁμοιον Τόμον μὲ ἔκπτωσιν πέντε (5) δρ. καὶ οἱ τοῦ Γ' μὲ ἔκπτωσιν τριῶν (3) δρ. (Ἴδε καὶ Ὀδηγὸν Συνδρομητοῦ τοῦ 1927, Κεφ. Ϛ' § 6 καὶ 7).

ΑΝΩΤΕΡΑ ΤΑΞΙΣ (16 ἐτῶν καὶ ἄνω).

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Νιόβη. 189, 19, 7.

Ἰσότιμοι: Ταβιθά, 182, 19, 7. Ἐλευθ. Ν. Ρουσσάκης, 184, 19, 7. Μάγισσα, 190, 19, 7. Ἀφρισμένο Κῦμα, 186, 19, 7.

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Νικολ. Δάρας, 167, 17, 7. Γεώρ. Βατίστας, 172, 18, 7.

Ἰσότιμοι: Σκανδαλιάρα, 179, 18, 7. Ἀκαδημαϊκὸς Πολίτης, 164, 17, 7. Ἀβαντίς, 166, 17, 7.

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Γκιώνης, 158, 16, 6, Βάρκα τοῦ Καράρη, 152, 16, 6.

ΕΠΑΙΝΟΣ: Δούλη Δωδεκάνησος, 133, 14, 7. Πούλια, 129, 13, 5. Κόρη τῶν Ἀθηνῶν, 116, 12, 5.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Ἀγριολούλουδο, 37, 4, 2. Δὸν Κιχώτος, 48, 5, 3. Ρετσίνα, 92, 10, 6. Καλὸς Οἰωνός, 53, 6, 5. Μερκία, 28, 3, 1. Ἑλληνικὸν Ἰδεῶδες, 58, 6, 3. Νικ. Γ. Τρουπῆς, 9, 1, 1. Προσκοπάκι, 27, 3, 2.

ΜΕΣΑΙΑ ΤΑΞΙΣ (12 ἕως 15 ἐτῶν).

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Μαρουσιωτάκι, 173, 18, 7.

Ἰσότιμοι: Φιρφιρῖτσος, 169, 17, 7. Πλάνο Δοξάρι, 177, 18, 7. Περιπλοκάς, 177, 18, 7. Ἀριστομ. Κόρκακας, 168, 17, 7. Πάτερ Παχούμιος, 193, 20, 7. Τσούχτρα, 185, 19, 7. Ἀττικὴ Αὐγή, 183, 19, 7. Ἄγνωστη, 162, 17, 7. Ἀγνὴ Ψυχούλα, 184, 19, 6. Ἔξυπνη Γατούλα, 161, 17, 7.

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ἀνεμώνη τοῦ Βουνοῦ, 146, 15, 7. Ἀλπινιστής, 141, 15, 7.

Ἰσότιμοι: Μέλισσα, 175, 18, 7. Μιράντα, 141, 15, 7. Μήδεια, 144, 15, 6. Νεράϊδα τοῦ Γιαλοῦ, 156, 16, 7. Πορφυρογέννητη, 151, 16, 7. Ἱππολύτη, 141, 15, 7. Ταξιδιάρικο Κῦμα, 156, 16, 7.

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ζηλεμένο Κάστρο 133, 14, 6. Ἐκδικητής, 129, 13, 6. Πριγκίπισσα Λολότα. 137, 14, 5.

Ἰσότιμοι: Ἀργυρόπτερος Κόρη, 134, 14, 6.

ΕΠΑΙΝΟΣ: Πόθος τῶν Γραμμάτων, 111, 12, 7. Ἀναγεννηθεῖσα Ἑλλάς, 89, 9, 7. Σπαρτιάτης, 96, 10, 7. Ἐλαφίνα, 109, 11, 5. Ρόδον τὸ Ἀμάραντον, 106, 11, 7. Κοσμοχαλάστρα, 114, 12, 7. Νέμεσις, 106, 11, 6. Τζάκ, 114, 12, 7. Σαρλώ, 107, 11, 5.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Πέτρος Ριονσαί, 19, 2, 5. Ἄσπρος Καβαλλάρης, 15, 2, 2. Νοστιμούλα, 30, 3, 1. Θαῆς, 62, 7, 3. Κάτασπρος Ἀράπης, 71, 8, 3. Γαλάτεια, 80, 8, 5. Ξενιτεμένο Ἠπειρωτάκι, 33, 4, 2. Ἄγγελος, 67, 7, 3. Γαζία, 78, 8, 4. Μακεδών, 32, 4, 2. Ἀρισμαρί, 37, 4, 2. Λίκα, 80, 8, 3. Γλυκειὰ Χαραυγή, 55, 6, 4. Ταρζάν, 71, 8, 3. Μυροβόλος Ἄνοιξις, 33, 4, 2. Μικρὴ Ἀρτίστα, 27, 3, 1. Ὀνειρώδης Χορός, 56, 6, 4. Πληγωμένος Ἀρματωλός, 40, 4, 2. Σατανᾶς, 31, 4, 2. Ναυτίλος, 21, 3, 1. Δοξασμένη Ἰθάκη, 5, 1, 1. Ἀντιγόνη, 56, 6, 4. Ἀμφιτρίτη, 37, 4, 4. Ἕρμωνας, 79, 8, 7.

ΜΙΚΡΑ ΤΑΞΙΣ (11 ἐτῶν καὶ κάτω).

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Φούσκας, 138, 14, 7.

Ἰσότιμοι: Γεώργιος Α. Καμπάνης, 134, 14, 7. Ζαννῆς Α. Καμπάνης, 135, 14, 7. Πορφυρίς, 176, 18, 7.

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Μαῦρος Ἀετός, 116, 12, 7. Ἀνδαλουσία, 110. 11, 6.

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ἐλένη Δάρα, 92, 10, 5.

ΕΠΑΙΝΟΣ: Καμάρι τῆς Μητέρας, 65, 7, 3.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Φιλαλήθης, 12, 2, 1.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

Μὴ λησμονεῖτε πὼς κάθε παραγγελία σας, γιὰ νὰ ἐκτελεσθῇ ἀμέσως, πρέπει νὰ συνοδεύεται καὶ μὲ μιὰ τυπωμένη ταινία, ἀπ' αὐτὲς ποὺ σᾶς στέλλομεν τὸ φύλλο κάθε ἑβδομάδα.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ἀθῆναι, 42 ὁδὸς Εὐριπίδου τὴν 18 Σεπτεμβρίου 1928.

ΚΑΤΙ καλυτέρευσε ἡ κατάστασις, παιδιά μου. Ἐννοῶ μὲ τὴν ἐπιδημία. Τὸ τυπογραφεῖο εἶχε τώρα ἀρκετοὺς ἐργάτες καὶ τὸ γραφεῖο ὅλους σχεδὸν τοὺς συνεργάτες καὶ τοὺς βοηθούς. Ἐλπίζω λοιπὸν νὰ βγείνῃ στὸ ἑξῆς τὸ φυλλάδιο τακτικά. Λογαριάζω μάλιστα νὰ βγάλω τὸ ἐρχόμενο δωδεκαπέλιδο, γιὰ νἀναπληρωθοῦν οἱ 4 ἀπὸ τὶς 8 σελίδες ποὺ μᾶς λείπουν. Ἀργότερα πάλι ἄλλο ἕνα κι' εἴμαστε πιὰ ἐν τάξει. Μόνο γιὰ Κυριακὴ μὴ μὲ ρωτήσετε. Δὲν ξέρω πότε θὰ γίνῃ κι' ἂν θὰ γίνῃ ὡς τὸ τέλος τοῦ Νοέμβρη. Γιατὶ ὁ Ἀναγνίας εἶναι ἀκόμα πολὺ ἄρρωστος ἀπὸ δάγκειο καί, γιὰ τὴν ὥρα, κμμιὰ βοήθεια δὲν μπορῶ νὰ ἐλπίζω ἀπ' αὐτόν. Μὴν κοιτάξετε τὰ «Χίλια - Μύρια» του. Αὐτὰ τάχει γραμμένα πρὸ πολλοῦ . . .

Μὴν ἔχῃς κμμιὰ τύψη, ***Μεγάλη Ἑλλάς***, κι' ὁ κ. Σταμ. δὲν παρεξήγησε καθόλου. Γιατὶ καταλαβαίνω πῶς ἐκεῖνο τὸ «ἔχει λόγους νὰ ἐπιμένῃ», ἦταν μιὰ συνοπτικὴ φράση δική μου κι' ὄχι δική σου, ὁπότε θὰ μποροῦσε νὰ σοῦ πῇ, καθὼς λές, τὸ κουσουλάκειον «Ἐπιμείνατε!» Ἐλάβαμε ὑπὸ σημείωσιν κι' ὅσα μοῦ γράφεις γιὰ τὰ νηπιακά. Συμφωνῶ κι' ἐγὼ ὅτι ὕστερα ἀπὸ τὸν περίφημο «Μπέμπη Ἀρχιλήσταρχο», τὸ καλύτερο ἀπ' ὅλα ἦταν ἐκεῖνο τὸ παλιό, ποὺ μπορεῖ, ἂν δὲν βρῶ καλύτερο, νὰ τὸ ξαναδημοσιεύσω.

Εὐαγγελία Μάραγρη, ἔκαμες πολὺ καλὰ ποὺ ἀποφάσισες νὰ μοῦ γράψῃς καὶ σὲ βεβαιῶ ὅτι δὲν μὲ κούρασε καθόλου τώρα τὸ γραμματάκι σου. Γιὰ τὸ Πένταθλο ποὺ τόσο σοῦ ἄρεσε, θὰ εἶδες ὅτι ὁ Ὕμνος μπορεῖ νὰ γίνῃ κι' στὸ πεζό. Ὥστε δὲν ὑπάρχει ἐμπόδιο νὰ λάβῃς μέρος κι' σὺ ποὺ δὲν ξέρεις νὰ κάνῃς στίχους. Σὲ συγχαίρω γιὰ τὸ ἄριστα. Ἂν ἀμφιβάλλω ὅτι θὰ συντελέσῃς νὰ γίνουν Διαπλασοπούλες οἱ περισσότερες ἀπὸ τὴν τάξη σου. Πατδικὰ Πνεύματα μπορεῖς νὰ μοῦ στέλνῃς ὅσα καὶ ὅ,τι ἀγαθέλῃς. Πάντα εἶναι δεκτά.

Ἄγνωστη, ὅπως καὶ νὰ γινόταν ἡ διαίρεση τῶν διαγωνιζομένων σὲ δυὸ τάξεις, πάντα μερικοί, ἀπὸ τὴ μιὰ ἢ ἀπὸ τὴν ἄλλη, θὰ ἦταν ἀδικημένοι. Τώρα π. χ. στὴ Μεγάλη Τάξη ἔχω τοὺς ἀπὸ 15 ἐτῶν καὶ ἄνω. Ἐ, βέβαια, ἂν θὰ λάβουν μέρος καὶ παιδιὰ 18 ἢ 19 χρονῶν, θὰ εἶναι δεινοὶ ἀνταγωνιστές γιὰ παιδιὰ 15 χρονῶν καὶ 16. Τὸ ἴδιο ἄν, ὅπως προτείνεις, ἔκανα τὴ Μικρὴ Τάξη ἀπὸ 16 χρονῶν καὶ κάτω· θὰ τἄβρισκαν κάποιος σκοῦρα τὰ παιδιὰ τῶν 13 καὶ τῶν 12 χρονῶν. Πιὸ δίκιο θἄταν νὰ κάμω τρεῖς τάξεις, ὅπως στοὺς Διαγωνισμοὺς τῶν Λύσεων καὶ τῶν Ἀσκήσεων. Ἀλλὰ γιὰ τὸ Πένταθλο θὰ πήγαινε πολύ. Καὶ προτίμησα τὴ διαίρεση σὲ δυὸ τάξεις καὶ τὴν ἀναπόφευκτη ἀδικία, μὲ τὴν ἰδέα, πρῶτο, ὅτι ***ἐλάχιστοι σχετικῶς*** θὰ εἶναι οἱ πολὺ μεγάλοι ἢ οἱ πολὺ μικροί ποὺ θὰ λάβουν μέρος στὸ Πένταθλο. Γιατὶ τὰ περισσότερα παιδιά μου εἶναι ἀπὸ 14 ὡς 16 χρονῶν. Κι' ἕνα ἄλλο, σπουδαιότερο: Σπανιώτατα εὐδοκιμεῖ κανεὶς ἀναλόγως τῆς ἡλικίας του. Πόσοι, σὲ Διαγωνισμούς μου, δὲν βάζουν κάτω μεγαλύτερούς των κι' δυὸ καὶ τρία χρόνια! Ὥστε ἡ ἀδικία στὴν πρᾶξη δὲν εἶναι τόσο μεγάλη ὅσο φαίνεται ὅταν τὴν ἐξετάζει κανεὶς θεωρητικῶς.

Ὁ ***Ἀριστομένης Δουλουμάτης***, γιὸς παλιᾶς μου συνδρομήτριας, ποὺ τώρα μόλις ἀποφάσισε νὰ μοῦ γράψῃ, ἂν κι' εἶναι τέσσερα χρόνια συνδρομητής μου, παρακινήθηκε ἀπὸ τὴν Ἐπιστολὴ τοῦ κ. Φαίδωνος «Δημόσιος Κίνδυνος». Καὶ μοῦ γράφει: «Αὐτὸ τὸ περιοδικὸ τὸ ξέρω . . . Τὸ ἐπιάρχα κι' ἐγὼ τὴν πρώτη χρονιὰ ποὺ βγῆκε, ἀλλὰ δὲν μοῦ ἄρεσε, κμμιὰ σύγκριση δὲν εἶχε μὲ σένα, κι' ἔτσι μόλις τελείωσε ὁ πρῶτος τόμος, τὸ ἔπαυσα». Νὰ λοιπὸν ποὺ ὁ «κίνδυνος» δὲν εἶναι τόσο μεγάλος, ἀφοῦ ὑπάρχουν καὶ παιδιὰ ποὺ ξέρουν νὰ κάνουν τὴ σύγκριση.

Σ' εὐχαριστῶ, ***Πάνθεια Ἀβραδάτου***, γιὰ ὅσα γράφεις γιὰ τὸν θάνατο τοῦ «προσφιλοῦς μας» καὶ προσφιλοῦς σας» Ἀριστοτέλη Κουρτίδη, καὶ σοῦ ἔστειλα τοὺς πολλοὺς τόμους ποὺ παρήγγειλες γιὰ νὰ διαβάσῃς καὶ Αἰμύλιο Εἰμαρμένο. Πολὺ δίκαια ὁ κ. Φαίδων σὲ ἀνέφερε ἀνάμεσα στοὺς καλοὺς συνθέτες Πνευματ. Ἀσκήσεων, προπάντων γιὰ τὶς ὡραῖες ἐμμέτρες Ἀσκήσεις σου ποὺ δημοσιεύονται χωρὶς κμμιὰ σχεδὸν διόρθωση. Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι ἔχω καὶ πολλοὺς ἄλλους καλοὺς συνθέτες. Φυσικὰ ὅμως ὁ κ. Φαίδων δὲν ἦταν δυνατὸ νὰ τοὺς θυμηθῇ καὶ νὰ τοὺς ἀρκετάσῃ ὅλους!

Νὰ κι' ἕνας παλιὸς ἀναγνώστης μου, ποὺ ξαναγράφτηκε σὲ μένα ἐμμέσως: ***Ὁ Κώστας Γαρουφαλῆς***. Αὐτός, ποὺ λέτε, μὲ εἶχε ἀφήσει, ἐπειδὴ κάποτε τοῦ πέρασε ἡ «παράξενη ἰδέα» πὼς μποροῦσε νὰ βρῇ εὐχαρίστηση σ' ἄλλα περιοδικά», εἶδε ὅμως πὼς δὲν ὑπάρχει ἄλλο σὰν τὸ δικό μου καὶ τώρα ἐγγράφει συγδρομήτρια τὴν ἀδελφή του. «Ἔτσι, ἐπιλέγει, θὰ μπορῶ κι' ἐγὼ νὰ διαβάζω πάλι τὴν ὕλη σου καὶ προπάντων τὶς θυμάσιες Ἐπιστολές τοῦ κ. Φαίδωνος». Τί καλά!

Ἰζόλδη, χαίρω πολὺ γιὰ τὴν πλατύτερη αὐτὴ γνωριμία κι' ἐλπίζω νὰ μοῦ γράψῃς πιὸ συχνά. Βλέπω ποὺ εἶσαι μόνο 14 ἐτῶν καὶ πηγαίνεις στὴ Β' Γυμνασίου μὲ ἄριστα. Τὸ πρῶτο σου γράμμα βεβαιότατα δὲν τὸ ἔλαβα γιὰ νὰ μὴ σοῦ ἀπαντήσω ὡς τώρα. Μὲ τὸ ὑπόλοιπο τῆς Ἀγγελίας σοῦ ἔστειλα τεστράκια.

Σοῦ ἔστειλα, ***Δάφνη***, τὸν τόμο. Νὰ μοῦ γράψῃς ὅσο σοῦ κάνει εὐχαρίστηση. Πίστεψε ὅτι τὴν ἴδια εὐχαρίστηση αἰσθάνομαι κι' ἐγὼ ποὺ σὲ διαβάζω. Μὴν κοιτᾶς ποὺ δὲν σοῦ ἀπαντῶ ἐκτενῶς ὅταν δὲν ἔχω τόπο. Σήμερα π.χ. παρ' ὀλίγο νὰ σἀφήσω καὶ πάλι χωρὶς ἀπάντηση, γιατὶ ὁ τόπος εἶχ' ἐξαντληθῆ ὅταν, μὲ τὴν σειρά του, ἐπιασα στὰ χέρια μου τὸ γράμμα σου καὶ μετὰ βίας οἰκονόμησα αὐτὲς τὶς λίγες ἀράδες. Ἀλλὰ δὲν ἔχω ἄλλες' καὶ πόσα γράμματα ἀκόμα μένουν! Ὁλόκληρη στίβα! . . Τί νὰ κάμω; . .

Ὡραία Ἐπιστολὰς μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα κι' οἱ ἑξῆς: ***Μυοσωτίς, Διάνα, Ἀκάμας, Ἀναγεννηθεῖσα Ἑλλάς, Ἀγνὴ Σουζάνα, Ἐλευθέριος Ρουσσάκης, Σπύρος, Κατσαρίδα, Ἑλληνικὸν Γόητρον, Σγουρόμαλλη, Μυροβόλος Ἄνοιξις, Σεμίραμις, Σκερτσόζα, Αἰγόκλημα, Ἄρης Μακρῆς, Π. Εὐσταθίου, Γόρδιος Δεσμός, Περιπλοκάς, Ἀφρισμένο Κῦμα, Δάφνη τῆς Ἀτέμιδος, Ζακυνθινὸ Μενεξεδάκι, Σοφία Ἀρ. Σταματιάδου, Χλωμὴ Βασίλισσα*** καὶ ***Ἐφείκη***.—Ἐξετέλεσα τὶς παραγγελίες των καὶ ἐπιφυλάσσομαι νὰ τοὺς ἀπαντήσω.

Εὐχαριστῶ πολὺ ὅσους μὲ συλλυποῦνται γιὰ τὸν θάνατο τοῦ Ἀριστοτέλη Κ

στο **Ρολόϊ** (ὄχι πρέπει ὅλες μαζί·) **Ἀκακίαν** (ἔστειλα 12 τετράδια· συγχαρητήρια γιὰ τὴν ἐπιτυχία τοῦ θείου·) **Φοιτητὴν** (πολὺ ἐνδιαφέρον τὸ γράμμα σου, ἀλλά . . ποῦ τόπος ! δὲν ξέρω ἂν ἡ **Γ.** ἄλλαξε διεύθυνση, μοῦ ἔγραψε ὅμως νὰ τῆς κρατῶ τὰ φύλλα της στὸ γραφεῖο·) **Λεσβιόπουλο** (δὲν σὲ «περιφρονῶ», ἄπαγε ! ἡ ἔλλειψη τόπου μὲ κάνει· ξαναγράψε μου·) **Μελπομένην Πολίτου** (χαίρω πολύ· γράφε μου· Ὁδηγὸς δὲν βγῆκε ἀκόμη· τόσα ἐμπόδια, βλέπεις, φέτος . . .) **Ἀντ. Δ. Δούκαν** (ἐγκάρδια συλλυπητήρια γιὰ τὸ θάνατο τοῦ καλοῦ καὶ πολυτίμου σου πατέρα· νὰκολουθήσῃς τὸ παράδειγμά του καὶ νὰ γίνῃς χρηστὸς καὶ χρήσιμος σὰν κι' ἐκεῖνον !) **Κόμητα τοῦ Ἀθμόνου** (χαίρω πολύ· γράφε μου·) **Ἀθανάσιον Δημᾶκον** (πολὺ μ' εὐχαρίστησες τὸ πρῶτο σου γράμμα· γιὰ τὰ καλὰ λόγια εὐχαριστῶ πολύ·) **Ἀνεμώνην τοῦ Βουνοῦ** (γράφε του καλὴν ἐπιτυχία· ἀλλὰ εἶμαι βέβαιη ὅτι θὰ μὲ θυμηθῇ κι' ἀπὸ «τὰ βάθη τῆς Ἀφρικῆς» καὶ θὰ μοῦ γράψῃ·) **Ὀλόχαρην** (περαστικὰ τοῦ μπαμπᾶ· πῶς εἶναι τώρα ;) **Νεάνιδα τοῦ Ἰονίου** (μὰ δὲν ἀμφέβαλα ποτὲ γιὰ τὴν ἀγάπη σου·) **Ἄμιλλαν** (δὲν πειράζει· οἱ ἀριθμοὶ εἶναι 8, 1, 7, 0 καὶ ὄχι 81, 70 κλ.) **Νερόμυαλον** (ἔστειλα 12 τετράδια κι' ἔχω στὴ διάθεσή σου δρ. 14,20·) **Κύριον Χ.** (ἔλαβα·) **Σ. Β. Μαλαμῆν** (ἔλαβα·) **Ἀτρόμητον Κρῆτα** (ἔστειλα λ/σμόν·) **Κόκκινον Διάβολον** (γράμμα σου μὲ δρ. 13 δι' ἀγγελίαν δὲν ἔλαβα·) **Μελαχροινὴν Κυπριοπούλαν, Μελαχροινὴν τοῦ Σκέττιν, Ἀρετὴν Ρήγα, Ἀετὸν τοῦ Πόντου, Ὀπαδὸν τοῦ Τολστόϊ** κλπ. κλπ. **Ἐγὼ εἶμ' Ἐγώ. Γαλάτειαν, Κόρην τοῦ Βουνοῦ, Κουτορνίθι, Ἰβάναν. Λούλαν Ι. Τσίρου** (ἔστειλα.)

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν **17 Σεπτεμβρίου** θὰ παντήσω στὸ ἐρχόμενο.

Ξεσπαθώνετε
γιὰ τὸ Δωδεκασέλιδο!

ΤΟΜΟΙ
ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Τῆς **Α΄ Περιόδου** (1879—1893) ἀπὸ τοὺς ἐκδοθέντας 24 τόμους ὑπάρχουν ἀκόμη μόνον οἱ ἑξῆς πέντε: 7ος, 12ος, 14ος, 18ος καὶ 19ος. Ἕκαστος τόμος δρχ. **25**, ταχυδρομικῶς δὲ ἀποστελλόμενος δρχ. **28,50** διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν καὶ δρχ. **35** διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Τῆς **Β΄ Περιόδου** (1894—1927) ὑπάρχουν ὅλοι οἱ ἐκδοθέντες τόμοι, 34 ἐν ὅλῳ. Ἕκαστος τόμος ἄρραφος δρ. **80** καὶ ραμμένος δρ. **85**. Ταχυδρομικὰ τέλη ἑκάστου τόμου προσθετέα εἰς τὰς ἄνω τιμάς: Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν δρχ. **5** ὁ ἄρραφος καὶ δρχ. **15** ὁ ραμμένος, διὰ δὲ τὸ Ἐξωτερικὸν δρχ. **23** εἴτε ἄρραφος εἴτε ραμμένος.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ 241ου Διαγωνισμοῦ.

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι 22 Νοεμβρίου.

633. Δεξίγριφος

Ἕνα ψάρι μακρουλό,
Ἂν τὸ ρίξῃς σὲ ποτάμι,
Τί θὰ κάμῃ ;
Στὸν ἀέρα θὰ πετάξῃ
Γιατὶ σὲ πουλὶ θ' ἀλλάξῃ.

Ὄνειρον τοῦ Ἑλληνισμοῦ

634. Στοιχειόγριφος

Ὅπως εἶμαι ἂν μ' ἀφήσῃς,
Ζῶο χρήσιμο θὰ ἰδῇς.
Τὰ δυὸ πρῶτα μου ἂν σβύσῃς
Κι' ἄλλο ἕνα ἂν διπλασιάσῃς,
Τὴν πατρίδα μας θὰ βρῇς
Κι' ὅλους θὰ μᾶς ἐνθουσιάσῃς !

Βοσπορίτης

635. Τονόγριφος

Ρήματος κοινοῦ τὸν τόνο
Κατεβάζω
Κι' ἀπὸ τὶς ἐννιὰ μιὰ μόνο
Παρουσιάζω.

Ἠὼς

636. Ἀναγραμματισμὸς

Πολὺ ἀρχαίου βασιλιᾶ,
Δικαίου καὶ σοφοῦ,
Τὰ μέλη ἀνακατώνω,
Καὶ ἀποστόλου τόνομα
Μεγάλου καὶ κλεινοῦ
Μὲ τοῦτο φανερώνω.

Ἀπάνεμο

637. Τρίγωνον

* * * * * = Ἀρχαία πόλις
* * * * = Πόλις Θεσσαλίας
* * * = Φίλος ἥρως
* * = Προστακτικὴ
* = Ἀντωνυμία
= Σύμφωνον

Καὶ καθέτως τὰ ἴδια.

Αἱματοβαμμένη Λευτεριὰ

638-639. Μεταμορφώσεις

1.—Ἡ **Μῆλος** διὰ 5 μεταμορφώσεων νὰ γίνῃ **Πάρος**.

2.— Τὸ **ἔθος** διὰ 7 μεταμορφώσεων νὰ γίνῃ **νόμος**.

[Κάθε λέξις, εἰς τὰς μεταμορφώσεις αὐτάς, προέρχεται ἀπὸ τὴν προηγουμένην, μόνον διὰ προσθήκης ἢ ἀλλαγῆς ἑνὸς γράμματος.]

Εὐστράτιος Παξινὸς

640-642. Λογοπαίγνια

1.—Μὲ ποίαν πόλιν τῆς Νέας Ἑλλάδος τρέχει κανεὶς γρηγορώτερα ἀπὸ κάθε δρομέα ;

2.—Εἰς ποίαν πόλιν τῆς Νέας Ἑλλάδος εὐδοκιμοῦν περισσότερον φυτὰ τῶν Τροπικῶν ;

3.—Εἰς ποίαν πόλιν τῆς Παλαιᾶς Ἑλλάδος ἀνακατεύουν δύο ὑγρά, τὰ ὁποῖα πουθενὰ ἀλλοῦ δὲν τὰ βάζουν μαζί ;

Γασκῶνος

643. Διπλῆ Ἀκροστιχὶς μετὰ Φωνηεντολίπου καὶ Ἐλλιποσυμφώνου

Τὰ μὲν ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν φωνηεντόλιπον τοῦ τύπου :

* * * _ * * * *

τὰ δὲ δεύτερα γράμματα ἐλλιποσύμφωνον τοῦ αὐτοῦ τύπου, τοῦ ὁποίου ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις. Σημειωτέον ὅτι καὶ εἰς τὰ δύο τὸ αὐτὸ ρητὸν θ' ἀναγνωσθῇ :

1, Ἰουδαῖος φιλόσοφος· 2, Θρησκευτικὸς μεταρρυθμιστής· 3, Νῆσος ἐκ τῶν Κυκλάδων· 4, Μέγας ποταμὸς τῆς Εὐρώπης· 5, Μάγισσα· 6, Υἱὸς τοῦ Ἰωσήφ· 7, Ἀρχαῖος ζωγράφος.

Μεγάλη Ἑλλὰς

644. Φωνηεντόλιπον

τ - μτ - τ - νκκρ - τρφ - τ - λγ

Λευκὸς Κόρακας

645. Γρῖφος

τε τε
ΤΟ τε τε τε ΤΕ— 52
ΕΤ : : τε τε τε ——— δάς
τε τε τε 7
τε τε τε

Καρδινιὰκ

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

646. Métagramme

Je suis un grand poète
Latin et classique ;
Mais en me coupant la tête
Et changeant la nuque,
Tu me fais une substance
Utile . . . en abondance.

Νέμεσις

647-649. Cinéma-Rébus

1.—Ὕδωρ, πτῆσις, ὀστοῦν.
2.—Ἅλας, ἐκεῖ, οὔτε, τίς.
3,—Ἀναγινώσκειν, εἰς.
Τρία νομίσματα.

Ἀλεξανδρινὸ Διαπλασόπουλο

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσ. τοῦ φύλ. 28

418. Ἥφαιστος (ἢ Φαιστός.) —419. Μῦθος (μῖ, θώς.) — 420. Ἰούνιος-Ἰούλιος.— 421. Ἡ ψιλὴ καὶ ἡ δασεῖα. 422. ΒΟΙΩΤΙΑ 423. ΜΑΘΗΙΟΥΛΙΟΣ ΜΑΤΙΚΑ ΣΑΛΑΜΙΣ (Ἀττική, θήΠΟΛΩΝΙΑ κη, Ἠθική, ΣΟΛΩΜΟΣ τμῆμα, ἅμα, κάθημαι).—424-428. Διὰ τοῦ ΑΙ : **αἰπόλος, Αἴας, Αἴολος, αἰθήρ, αἰώρα.** — 429. ΔΑΝΙΑ (Δαρεῖος, ΔΑίδαλος, ΣιΝᾶ, ΚεΤίγνη, ΑθῆνΑι.)—430. Μὴ γνώτω ἡ ἀριστερά τί ποιεῖ ἡ δεξιά σου.— 431. **Θεωρία ἐπισκόπου καὶ καρδία μυλωνᾶ.** (Θεῷ, ροιὰ ἐπὶ σκ' ὅπου καί, κὰρ διὰ μῆλον, ἄ.)—Les grands esprits se rencontrent.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἁπλᾶ στοιχεῖα δρ. 6 (τὸ ἐλάχιστον τίμημα.) Πέραν τῶν 10 λέξεων 60 λεπτὰ ἡ λέξις, μὲ παχεῖα δὲ στοιχεῖα λεπτὰ 70 καὶ μὲ κεφαλαῖα δρ. 1.

Ὁ χωριστὸς στίχος δρ. 3.

Ἡ προπληρωμὴ εἶναι ἀπαραίτητη.

/ΚΗ΄ — 722/

Διαφεύδω τὴν **Νεάνιδα Ἰονίου** διὰ τὰς δηλώσεις της πρὸς τὴν Διάπλασιν, ἐνῶ τὸ πρῶτον καὶ μόνον βραβεῖον δὲν τὸ ἐπῆρεν αὐτὴ μὲ **Λίαν καλῶς** ἀλλὰ ἡ ἀριστεύσασα **Ἀβροπούπουλη.**

Κατσαρίδα

/ΚΗ΄— 723/

Ἀβροπούπουλη — Εὐγενία Νταγιάντα. Νεᾶνις τοῦ Ἰονίου—Τερέζα Καιροφύλακος. **Κατσαρίδα**

/ΚΗ΄ — 724/

Κάρμεν Σύλβα, καλά ; ; ; Ἂν θὰ μῶσες, ὑπάρχει vinaigre.

Λάουρα, Ἀγράμπελη

/ΚΗ΄ — 725/

ΠΑΤΡΑ·Ι·ΚΟΣ ΑΣΤΗΡ

Διαπλασόπουλα, ὁ πρωτότυπος διαγωνισμός μας (ΚΗ΄—609) πλησιάζει νὰ λήξῃ, ὅθεν προφθάσατε νὰ συμμετάσχετε ὅλοι. Ὁ τῶν Διαγωνισμῶν

Μικρὸς Γυμνασιόπαις

/ΚΗ΄ — 726/

Ἀμαρυλλίς, Ἐξυπνη Γατούλα, Ἐλιάνα, ἀνταλλάσσουμε τετραδιάκια ; Δ/σις : (ΚΗ΄—63). **Μικρὰ Ἀλσατὶς**

/ΚΗ΄ — 727/

ΨΥΧΟΛΟΓΩΝ ΗΓΥΜΕΝΑΙ ΑΠΟΚΑΛΥΨΕΙΣ

Ἀμαρυλλὶς = Κεσίσογλου, Ἀνθούλα = Καροΐζου. Ἐξυπνη Γατούλα—Ψύρρα, Καλαμιὰ = Λυγία Θεμιστοῦ, Κυπριώτικη Δορκὰς=Ἰσμήνη Λατίνου. Ἐλάφι τῆς Ἀρτέμιδος=Δομνίτσα Λανίτου. Μποὲμ=Σωκράτης Βεκρῆς, Νέμεσις=Μπουρνιᾶ.

Ὀκκουλτιστικὸν Μέντιουμ

/ΚΗ΄ — 728/

Κυρὰ-Κυραλίνα, Μακντόφ, Κουτορνίθι, εὐτυχισμένη θὰ μ' ἔκανε ἕνα σας τετραδιάκι. Νὰ τὸ περιμένω ; Εὐχαριστῶ ἐκ τῶν προτέρων. Δ/σις : (ΚΗ΄—602).

Ἰβάνα

/ΚΗ΄ — 729/

ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΓΑΛΛΙΚΗΣ

Ἠδι' ὅλους σήμερον ἀπαραίτητος γαλλικὴ γλῶσσα διδάσκεται ἀρτίως, εὐμεθόδως καὶ οἰκονομικῶς. Πιπίνου 5-β (Στάσις Ἀγγελοπούλου). Συνιστᾶται θερμῶς καὶ παρ' ἡμῖν εἰς τοὺς νεοφικνουμένους φοιτητὰς καὶ σπουδαστάς.

/ΚΗ΄ — 730/

ΣΥΛΛΟΓΟΣ Ο «ΟΛΥΜΠΟΣ»

1ος ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

Ἀποτελέσματα : (καθυστερήσαντα ἕνεκα ἀσθενείας.) Ἕνεκα ὀλίγων ἀπαντήσεων βραβεύομεν τὴν **Νίκην τοῦ Παιωνίου** καὶ **Δοξασμένην Ἴδην.**

2ος ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

Ἐρώτησις :

«Τί πρωτοδιαβάζετε μόλις λάβετε τὸ φυλλάδιον τῆς Διαπλάσεως ;»

Ἀπαντήσεις δεκταὶ ἕως 30 Ὀκτωβρίου. Συμμετοχὴ δίδραχμος. Βραβεῖα 3 ἐκλεκτά Δ/σις : Mr Elie N. Andreadakis

(Δι' Ἀόρατον Ξιφομάχον)
Rue de l'Eglise Copte No 22
Alexandrie (Egypte)

Ὁ τῶν Διαγωνισμῶν
Ἔνδοξος Πολεμιστὴς

/ΚΗ΄ — 731/

Ἀγαπημένες μου, εὐχαριστῶ γιὰ τὰς εὐχάς σας. **Μαρία Ἀβραμάκου**

/ΚΗ΄ — 732/

ΤΕΤΡΑΠΕΡΑΤΟΙ ΨΥΧ(Ρ)ΟΛΟΓΟΙ

Τί χαριτωμένα ποὺ γαυγίζετε ! Φρίττει ὁ Ἥλιος καὶ στενάζει ἡ Σελήνη.

ΓΟΡΔΙΟΣ ΔΕΣΜΟΣ

/ΚΗ΄ — 733/

Αἰγόκλημα, δὲν ἔλαβα Μ. Μυστικά σου καὶ λυποῦμαι. Ἀλλάζουμε κάρτες ; Στεῖλε πρῶτη μὲ τὴ Δ/σί σου.

Διαπλασόπουλα-ες, μήπως καὶ ἄλλοι ἀπὸ σᾶς μοῦ στείλατε καὶ δὲν ἔλαβα ; ἀπαντῆστε μου. Μόνο ἀπὸ τὴν Περιπλοκάδα, Χρυσοπηγή, Αἰγυπτιοπούλα, Ἔνδοξο Σοῦλι, Γαλάτεια, ἔλαβα καὶ ἔστειλα. Φραγκίσκε, τί γίνεται ὁ (ΚΗ΄ —425) Διαγωνισμός; Τάνταλε, δὲν ἔλαβες τὸ γράμμα μου ;

Ἀκακία

/ΚΗ΄ — 734/

Κούκλα Χωριοῦ, πρὸς μικρόν. Χρυσαλλίς, ἕνα τετραδιάκι σου θὰ μ' εὐχαριστοῦσε· σὲ γνωρίζω. **Μοκοκὸ**

/ΚΗ΄ — 735/

Ἱππότα ντὲ Γκωζιόν θὰ λάβω τὸ βραβεῖο ποὺ πέντε μῆνες περιμένω ; Ἀπάντησε !

Ἱσπανιόλα

/ΚΗ΄ — 736/

Ὁ ΜΕΛΑΓΧΟΛΙΚΟΣ, ξαναμπαίνοντας στὸ ἀγαπητό του σαλονάκι, ἀλληλογραφεῖ— ἀνταλλάσσει κάρτες.

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ : Πάνω σὲ κάρτα γράψετε ποιὸ συνεργάτη — Διαπλασόπουλο — τῆς Σ. Σ. προτιμᾶτε. Θὰ βραβευθοῦν πέντε ἐκλογεῖς καὶ ὁ ἀνακηρυχθεὶς «ΒΑΣΙΛΗΑΣ» τῆς Σ. Σ. Σ Προθεσμία δίμηνη. Διεύθυνση : Βαγγέλη Στιβαχτᾶ, Θήβα.

/ΚΗ΄ — 737/

Μήδεια, Ἀγράμπελη, Πηλιορείτικο Κεράσι, Χρυσάνθεμον, ἂν εἴσαστε ποτὲ φίλες μας, βέβαια θὰ σᾶς θυμόμαστε. Ὅμως δὲν σᾶς ξέρουμε καὶ γράψατέ μας ποιὲς εἶσθε, ἀλλὰ γρήγορα πρὶν φύγουμε γιὰ τὴ Νάξο. Δ/σις μας : Ἀμαρούσιον. **Ζωρζέττα καὶ Μαρούλα Περγαντῆ**

/ΚΗ΄ — 738/

Ἀφνοστεφῆ Ὀλυμπιονίκη, Αἰγυπτία Βασιλόπαις, Αἰγυπτιοπούλα, Αἰγυπτιακὲ Ἀστήρ, Ζουλεΐκα, Κυρὰ-Κυραλίνα, Καϊρίνα, Μεγάλη Ἑλλάς, Βάρκα τοῦ Κανάρη, Νέμεσις, Ἀνδαλουσία, Κουτορνίθι, Αὐγερινέ, Ποδίλια, Ξανθὴ Λεσβιοπούλα, Μακντόφ, Κολοκυθόσπορε, Μέλισσα, Μυρίνη, Σγουρόπαλλη, Παρηγοριά, ἀνταλλάσσουρε τετραδιάκια ; Δ/σις : Θεανὼ Θ. Μακρῆ, Ἀργοστόλιον Κεφαλληνίας.

Γελασίνα

/ΚΗ΄ — 739/

Γαλάτεια, τετραδιάκι σου ἔλαβα καὶ εὖ χαριστῶ· περίμενε ἰδικόν μου. Κάρτες ἀνταλλάσσομε· στεῖλε πρώτη.

16/9/28 **ΞΙΦΟΜΑΧΟΣ**

Τύποις ΣΕΡΓΙΑΔΟΥ, Γεωργίου Σταύρου 10, Ἀθῆναι